

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr. 1736

Dosar nr. 3160/2/2019

Ședința publică din data de 23 martie 2022

Președinte:	Ana Roxana Tudose	- Judecător
	Ionel Barbă	- Judecător
	Adrian Remus Ghiculescu	- Judecător
	Felicia Cheșculescu	- Magistrat asistent

La data de 23 martie 2022, s-a luat în examinare recursul declarat de recurentul-pârât Băsescu Traian împotriva Sentinței civile nr. 471 din 20 septembrie 2019 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, precum și recursul declarat de petentul-intervenient Ene Nicanor George, prin mandatar Ene Dragoș Marian, împotriva Încheierii din data de 5 septembrie 2019 și a Sentinței civile nr. 471 din 20 septembrie 2019, pronunțate de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 11 martie 2022, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie, când, Înalta Curte, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru azi, 23 martie 2022.

ÎNALTA CURTE:

Asupra recursurilor de față,

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1.1. Cererea de chemare în judecată

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, la data de 29.05.2019, reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a solicitat să se constate calitatea de colaborator al Securității în ceea ce îl privește pe pârâtul Băsescu Traian, născut la data de 04.11.1951, în localitatea Basarabi, județul Constanța, fiul lui Dumitru și Elena.

1.2. Cererile de intervenție formulate în fața instanței de fond

În cadrul judecății în primă instanță, a formulat cerere de intervenție în nume propriu, petenta Deșliu Ana-Madlen, iar petentul Ene Nicanor George, prin mandatar Ene Dragoș-Marian, a formulat atât cerere de intervenție în nume propriu, precum și cerere de intervenție accesorie în interesul reclamantului Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

1.3. Hotărârile primei instanțe

Prin **încheierea din 5 septembrie 2019, Curtea de Apel București – secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** a respins, în principiu, toate cererile de intervenție formulate în dosar, ca inadmisibile, iar **prin sentința civilă nr. 471 din 20 septembrie 2019**, Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea formulată de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității (CNSAS), în contradictoriu cu pârâatul Băsescu Traian și, în consecință, a constatat calitatea de colaborator al Securității a pârâtului Băsescu Traian.

1.4. Recursurile exercitate în cauză

Împotriva Sentinței civile nr. 471 din 20 septembrie 2019, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, au formulat recurs pârâatul Băsescu Traian și petentul Ene Nicanor George (prin mandatar Ene Dragoș Marian), iar acesta din urmă a formulat recurs și împotriva încheierii de amânare a pronunțării din data de 5 septembrie 2019 pronunțată de aceeași instanță, încheiere prin care s-au respins cererile de intervenție.

A. Recurentul Ene Nicanor George, prin mandatar Ene Dragoș Marian și-a întemeiat cererile de recurs pe dispozițiile art. 488 alin.1 punctele **2, 6 și 8 din Codul de procedură civilă**, fără a preciza care sunt criticile invocate împotriva încheierii prin care s-a respins cererea sa de intervenție de către prima instanță și care sunt cele care vizează sentința care a finalizat procesul în fața curții de apel și fără să dezvolte în vreun fel respectivele critici sau să le încadreze în vreunul dintre motivele de recurs invocate.

În esență, sus-numitul a susținut că judecătorul de primă instanță nu ar fi fost desemnat legal, potrivit regulilor de repartizare aleatorie a cauzelor, că acesta nu a dat dovadă de imparțialitate, referindu-se la soluții anterioare sau poziții ale acestuia față de problemele din sistemul de justiție; de asemenea, se susține de către același recurent, o pretinsă contradictorialitate în motivarea încheierii privind cererea de recuzare în ceea ce privește satisfacerea obligației de achitare a taxei de timbru aferentă cererii de recuzare și soluția ulterioară de anulare a cererii ca netimbrată.

Pe de altă parte, titularul acestei căi de atac critică modul în care prima instanță ar fi soluționat o cerere de sesizare a Curții Constituționale, dar și faptul că i s-ar fi respins în mod nelegal cererea de intervenție de către judecătorul fondului, deși acesta ar fi trebuit să se abțină de la judecare, întrucât fusese recuzat.

La termenul de judecată din data de 23.02.2022, Înalta Curte a invocat **excepția inadmisibilității recursului declarat de recurentul Ene Nicanor George, prin mandatar Ene Dragoș Marian, împotriva sentinței civile nr. 471 din 20 septembrie 2019, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** și, după supunerea ei dezbaterii contradictorie a părților la data de 11.03.2022, a rămas în pronunțare asupra excepției invocate.

B. În ceea ce privește **recursul promovat de către recurentul-pârât Băsescu Traian**, acesta a criticat sentința atacată din perspectiva motivelor de casare prevăzute de **art. 488 alin. 1 punctul 6 teza I, punctul 7 și punctul 8** din Codul de procedură civilă, susținând pretinsa nelegalitate și netemeinicie a hotărârii ce face obiectul criticilor și solicitând reformarea acestei sentințe.

Astfel, recurentul a susținut inexistența unor considerente, în cuprinsul sentinței, prin care să fi fost analizate motivele pentru care s-au înlăturat amplele sale apărări și, prin raportare la prezenta cauză, chiar dacă sentința recurată conține ample considerente în susținerea soluției pronunțate, se remarcă, în opinia sa, omisiunea desăvârșită a judecătorului de a demonstra în scris motivele care au stat la baza înlăturării unor apărări esențiale formulate de către pârât, fiind vorba despre apărările care se regăsesc în cuprinsul întâmpinării formulate de acesta față de acțiunea CNSAS, prin care ar fi demonstrat nelegalitatea unui asemenea demers judiciar, în condițiile în care verificarea eventualei calități a pârâtului de colaborator al Securității a fost efectuată în trecut de nu mai puțin de cinci ori, respectiv în anii 2002, 2004, 2006, 2009, iar ultima dată, în februarie 2014, toate aceste demersuri finalizându-se cu emiterea unei adeverințe de către același organism, respectiv CNSAS, prin care se constată că Băsescu Traian nu a colaborat în vreun fel cu Securitatea. În opinia sa, în legătură cu aceste apărări esențiale, prima instanță nu ar fi oferit nicio justificare pentru rațiunea care a stat la baza aparentei înlăturări, pe cale de deducție, a acestora.

În susținerea celui de-al doilea motiv de recurs, întemeiat pe dispozițiile prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 7 Cod de procedură civilă, se arată că sentința ar încălca autoritatea de lucru judecat și principiul securității raporturilor juridice, componentă a dreptului la un proces echitabil; aceasta deoarece doctrina a reținut că, în esență, puterea de lucru judecat semnifică faptul că o cerere nu poate fi judecată în mod definitiv decât o singură dată (*bis de eadem re ne sit actio*), iar hotărârea este prezumată a exprima adevărul și nu trebuie să fie contrazisă de o altă hotărâre (*res judicata pro veritate habetur*).

În opinia recurentului-pârât, intimatul a constatat, în îndeplinirea atribuțiilor ce i-au fost conferite cu deplină jurisdicție, că pârâtul nu a fost nici lucrător și nici colaborator al Securității, așa cum rezultă din adeverința nr. 2584/22.10.2013, amintită chiar de către CNSAS prin Nota de constatare nr.437/07.05.2019, prin care s-a dispus formularea cererii care face obiectul prezentei cauzei.

Ulterior, arată recurentul, aceeași autoritate a statului, emitenta deciziilor menționate și a adeverinței, revine asupra deciziei sale și solicită instanței să constate opusul a ceea ce chiar CNSAS a stabilit la momentul verificărilor efectuate și consemnate prin adeverință; or, arată pârâtul, modalitatea în care CNSAS a acționat, ar crea în mod evident un dezechilibru al raporturilor juridice a căror securitate ar trebui să o respecte, prin revenirea asupra unor aspecte deja tranșate astfel că, în opinia pârâtului, se încalcă în mod evident principiul securității raporturilor juridice, ceea ce conduce, în mod firesc, și la încălcarea dreptului la un proces echitabil.

Ca atare, în opinia titularului căii de atac, sentința ar ignora efectele actelor administrative emise de CNSAS în temeiul art. 8 din OUG nr. 24/2008, lipsind de predictibilitate și de securitate raporturile juridice.

Mai arată recurentul și faptul că CNSAS putea și trebuia să aibă în vedere, încă de la început, toate documentele pe care se întemeiază prezenta cerere, întrucât era obligația acestei instituții de a dispune de dreptul său neîngrădit la aceste documente, în vederea efectuării unor verificări complete și corecte; de altfel, având în vedere consecințele unei acțiuni formulate de CNSAS, simplele afirmații privind „identificarea” unor înscrisuri care au un pretins caracter de noutate, nu poate, în

opinia recurentului Bănescu Traian, să conducă la legitimarea încălcării principiului *res judicata*; aşadar, susţine acesta, pe de o parte, CNSAS se prevalează în mod vădit de propria culpă, solicitând instanţei să constate calitatea recurentului de colaborator al Securităţii, deşi această calitate a fost infirmată de aceeaşi instituţie, prin adeverinţă, şi, mai mult decât atât, la momentul emiterii adeverinţei, CNSAS dispunea sau ar fi trebuit să dispună de toate documentele de care se prevalează în prezent.

În ceea ce priveşte critica întemeiată pe dispoziţiile **art. 488 pct. 8 Cod de procedură civilă**, se susţine de către acelaşi recurent, că prima instanţă ar fi făcut o interpretare şi aplicare greşită a prevederilor art. 32 din OUG nr. 24/2008, în vigoare atât la momentul întocmirii Notei de constatare nr. DI/1/800/06.05.2019, emisă de CNSAS, cât şi la data înregistrării de către reclamant, a acţiunii care face obiectul prezentei cauze.

Astfel, consideră recurentul, prima instanţă ar fi încălcat procedura în vigoare la data iniţierii noilor verificări, art. 32 din OUG nr. 24/2008 stabilind o serie de condiţii care se impun a fi îndeplinite în prealabil pentru ca CNSAS să poată recurge la o nouă verificare a calităţii de colaborator al Securităţii, cu privire la o anumită persoană vizată, respectiv: identificarea unor noi documente şi informaţii, în cadrul procesului de preluare în gestiune, în condiţiile arătate la art. 31 din OUG nr. 24/2008, a arhivelor de documente de la diverse alte instituţii ale statului, noile documente şi informaţii identificate să nu fi fost procesate anterior de către CNSAS, să conducă la constatarea calităţii de lucrător sau colaborator al Securităţii faţă de persoana vizată şi reverificată, aceasta să fi primit anterior, din partea CNSAS, o decizie de neapartenenţă sau de necolaborare cu Securitatea, iar decizia anterior descrisă să fi fost emisă anterior intrării în vigoare a OUG nr.24/2008.

Susţine recurentul că, aşa cum reţine inclusiv intimatul CNSAS în preambulul Notei de constatare nr. S/DI/1/800/06.05.2019, situaţia sa ar fi fost verificată în repetate rânduri, fiind emise în acest sens, de către Colegiul CNSAS, Deciziile nr. 40/21.05.2002, nr. 188/31.08.2004 şi nr. 310/26.09.2006, anterior adoptării OUG nr. 24/2008; prin toate aceste trei decizii, CNSAS a constatat lipsa calităţii recurentului de lucrător sau colaborator al Securităţii, iar ulterior intrării în vigoare a OUG nr. 24/2008, situaţia recurentului a fost din nou verificată de către CNSAS, fiind emisă, în acest sens, Adeverinţa nr. 2584/22.10.2013, eliberată pe baza Notei de constatare nr. S/DI/I/ 2543/16.10.2013, prin care a fost, din nou, constatată lipsa calităţii sale de lucrător sau colaborator al Securităţii.

Ca atare, în opinia sa, exclusiv această verificare, efectuată în decursul anului 2013 de către CNSAS, a îndeplinit în mod cumulativ condiţiile prevăzute de art. 32 din OUG nr. 24/2008, fiind făcută după mai mult de cinci ani de la data intrării în vigoare a OUG nr. 24/2008, perioadă suficientă pentru implementarea procesului de preluare în gestiune a tuturor arhivelor de interes pentru activitatea CNSAS; susţine sus-numitul că prevederile OUG nr. 24/2008 îngrădesc în mod expres posibilitatea CNSAS de a mai recurge la noi verificări ale unei persoane care deja a parcurs procedura instituită de acest act normativ. Ca atare, pretinde recurentul, prin revenirea asupra unei soluţii deja pronunţată de către CNSAS, ar fi distrus echilibrul just care trebuie păstrat între interesele individului şi necesitatea de a garanta eficacitatea

justiției, aducând atingere chiar esenței dreptului la un proces echitabil (*Cauza Bujnița c. Moldovei, pct. 23*).

În susținerea aceluiași motiv de casare, recurentul invocă și încălcarea principiului egalității armelor, respectiv aprecierea probelor într-o manieră subiectivă, arătând că, în jurisprudența CEDO, principiul egalității armelor semnifică tratarea egală a părților pe toată durata desfășurării procedurii în fața unui tribunal, fără ca una dintre ele să fie avantajată în raport cu cealaltă parte din proces; or, existența unor privilegii suplimentare în favoarea CNSAS ar fi evidentă, în opinia sa, în raport de împrejurările cauzei, întrucât instanța, cu încălcarea rolului său activ și a obligației de a stăruie în aflarea adevărului, ar fi nesocotit soluțiile dispuse anterior de CNSAS cu privire la lipsa calității recurentului de agent sau colaborator al Securității, înlăturând în mod nejustificat apărările invocate de acesta sau deturnând apărările sale, prin aprecieri de ordin subiectiv, care încalcă garanțiile unui proces echitabil.

Un exemplu al atitudinii părtinitoare a primei instanțe, în detrimentul recurentului, în opinia acestuia, ar fi aprecierea Curții cu privire la apărările invocate în legătură cu relațiile de bună prietenie dintre România și Cehoslovacia din perioada analizată deoarece, în mod surprinzător, deși instanța a apreciat că susținerile sale cu privire la lipsa unui pericol ce ar fi decurs din relația de prietenie dintre cetățenii români și cehi sunt corecte, precizează totuși că apărările, în esență, sunt neîntemeiate.

Mai mult, se arată în cererea de recurs, maniera subiectivă în care instanța înțelege, în opinia titularului căii de atac, să aprecieze probele și apărările de la dosar, ar decurge și din modalitatea în care judecătorul cauzei invocă anumite aspecte separate de contextul în care erau integrate (cu scopul incriminării sale), dar înlătură acele aspecte care aveau menirea de a dovedi lipsa oricărui prejudiciu creat numitului D.C.; astfel, așa cum reiese din documentele de la dosar, aspect de care instanța de fond a luat act, elevul D.C. a fost avizat pozitiv cu privire la desemnarea sa ca ofițer pe navele românești ce urmau să plece în străinătate, în ciuda recomandării negative a ofițerului de contrainformații, ceea ce ar însemna că nu a fost afectat de niciuna dintre faptele pretins a fi fost săvârșite de către pârât. Cu toate acestea, instanța ar fi recurs la aprecieri de ordin subiectiv complet incompatibile cu un proces echitabil; astfel, a interpretat că avizul pozitiv al numitului D.C. a intervenit „la aproximativ un an de la terminarea facultății, rezultând că, cel puțin pe această perioadă de un an, numitul D.C. s-a aflat sub efectul propunerii de avizare negativă, iar, pe de altă parte, trebuie luate în considerare și premisele acestei propuneri, având în vedere că aceasta este rezultatul supravegherii și verificării informative a persoanei semnalate cu intenție de rămânere în străinătate”.

Susține titularul căii de atac și că dreptul la un proces echitabil i-ar fi fost afectat chiar de la momentul la care CNSAS a efectuat analiza documentelor care au stat la baza deciziei de a formula acțiunea în constatarea calității de colaborator al Securității, în cadrul acestei etape administrative, recurentul fiind privat de dreptul la apărare, întrucât procedura administrativă desfășurată în cadrul CNSAS nu ar respecta dreptul la apărare și nu ar permite, spre exemplu, a fi ascultat, a da explicații sau lămuriri cu privire la aspectele analizate, în cadrul acestei etape.

Așadar, CNSAS trebuia să aibă în vedere caracterul efectiv al dreptului la apărare, astfel cum acesta este recunoscut și ocrotit de dreptul Uniunii Europene, jurisprudența europeană statuând că: „accesul la documentele și informațiile care constituie temeiul unei decizii administrative este, într-adevăr, strâns legat de respectarea efectivă a dreptului la apărare, ca principiu general al dreptului Uniunii, și în special, de dreptul de a fi ascultat”, în temeiul acestui principiu, „destinatarilor deciziilor care le afectează în mod sensibil interesele trebuind să li se dea posibilitatea de a-și face cunoscut în mod util punctul de vedere cu privire la elementele pe care administrația intenționează să își întemeieze decizia”.

Mai arată recurentul că, în pofida acestui principiu fundamental al dreptului la apărare, astfel cum acesta este apărat și de CJUE în mod constant prin jurisprudența sa, CNSAS nici măcar nu a încercat să ceară vreo explicație sau vreo clarificare, reținând în mod unilateral propria interpretare, interpretare eronată; astfel, așa cum a menționat în cuprinsul completării la întâmpinare faptul că în anul 1972 a fost contactat de un ofițer de la Securitate, respectiv căpitanul D.N., iar principala temă a discuției a fost despre el și familia sa, „despre tata care era colonel de armată”, de unde reiese că întrebările referitoare la familie și viață privată erau adresate tuturor elevilor din Institutul de Marină.

Ca atare, susține recurentul, în cauză nu este dovedită intenția sa de a încălca drepturi și libertăți fundamentale ale unor persoane, atâta timp cât el însuși ar fi fost forțat să dea informații despre viața personală; arată că ar trebui luat în considerare și faptul că, dacă ar fi fost colaborator al Securității la data de 05.05.1975, când trebuia să obțină și avizul pozitiv pentru plecarea în practică la nave comerciale, șansele de a nu primi aviz pentru ieșirea din țară ar fi trebuit să fie minime. De altfel, în opinia recurentului, trebuie analizat și impactul pe care l-au avut respectivele informații, dacă erau furnizate aspecte complet necunoscute Securității și dacă măsurile care s-au luat împotriva persoanelor la care se refereau relatările pârâtului, sunt consecința directă a acestor relatări.

Arată recurentul că, în jurisprudența sa, Înalta Curte subliniază faptul că, pentru constatarea calității de colaborator al Securității, în sensul art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008, nu este suficientă doar semnarea unui angajament de colaborare cu fosta Securitate și furnizarea unor informații către organele fostei Securități, ci se impune constatarea cu certitudine a faptului că au fost furnizate, în această calitate, informații prin care se denunțau activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist, de natură a conduce la suprimarea sau îngrădirea unor drepturi și libertăți fundamentale ale omului; în cauză, multe din relatările sus-numitului, pretinde acesta, se referă și la aprecieri personale ale sale cu privire la colegii de la Institutul de Marină, astfel că, în contra celor reținute de către prima instanță, consideră că astfel de aprecieri personale nu pot fi considerate nici contrare regimului comunist și nici că ar încălca drepturi și libertăți fundamentale, mai ales că sunt aprecieri de ordin pozitiv, iar a interpreta altfel aceste relatări ar însemna o denaturare a sensului dat de legiuitor noțiunii de colaborator al Securității.

În susținerea motivului prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod procedură civilă, se invocă și lipsa calității unei persoane fizice de subiect de drept internațional, imposibilitatea încălcării de către recurent a unor pacte internaționale în cadrul

dreptului internațional, subiecte de drept putând fi numai acele entități care participă atât la elaborarea normelor dreptului internațional, cât și la desfășurarea raporturilor juridice guvernate de aceste norme, dobândind astfel, nemijlocit, drepturi și asumându-și obligații în cadrul ordinii juridice internaționale.

În opinia recurentului, având în vedere condițiile necesare pentru încadrarea unei entități în categoria subiectelor de drept internațional - participarea la elaborarea normelor dreptului internațional și la desfășurarea raporturilor juridice guvernate de aceste norme - nu poate fi acceptat ca o persoană fizică să aibă calitatea de subiect de drept internațional; prin urmare, ar fi în mod vădit eronată aprecierea instanței cu privire la urmărirea de către sus-numitul a încălcării dreptului la viața privată și liberă circulație, prevăzute de Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice.

Ca atare, consideră că este absurdă și pretinsa îndeplinire a condiției prevăzute de OUG nr. 24/2008 - ca informațiile furnizate Securității să vizeze îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului - prin pretinsa încălcare de către recurent a tratelor și pactelor internaționale.

De asemenea, se invocă și greșita interpretare a condițiilor prevăzute la art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008, întrucât, prin acțiunea introductivă, reclamantul-intimat CNSAS a solicitat constatarea calității de colaborator al Securității în persoana recurentului, prevalându-se exclusiv de cele două Note informative date 05.05.1975; or, în opinia recurentului, relatările cuprinse în aceste note, precum și modalitatea în care acestea au fost obținute de la sus-numitul care, la acea epocă, avea calitatea de elev al Institutului de Marină, nu pot fi considerate de către Înalta Curte ca având o valoare probantă prestabilită și absolută, în condițiile în care nu există nicio altă probă a colaborării.

Astfel, în viziunea pârâtului-recurent, faptul că a semnat cele două note informative care fac obiectul prezentei cauze nu poate conduce, în opinia sa, la concluzia că informațiile prevăzute în cuprinsul acestor note informative nu ar fi putut fi cunoscute de către Securitate pe o altă cale, în contextul în care toți elevii de la Institutul de Marină erau frecvent întrebați despre aspecte din viața personală a lor și a altor colegi; or, o asemenea conduită nu demonstrează și intenția acestora de a avea o veritabilă colaborare cu Securitatea, impunându-se în mod obligatoriu constatarea caracterului îndeplinit și al celorlalte două condiții impuse de art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008.

Sușține recurentul că, în ceea ce privește cea de-a doua condiție prevăzută de art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008, și aceasta a fost în mod greșit interpretată de către prima instanță, aceasta refuzând să țină cont în analiza sa și de obligațiile ce sus-numitului îi reveneau în calitate de student la Institutul de Marină, dintre care se remarcă cea prin care era nevoit să declare orice fel de activități care erau contrare activității specifice Institutului de Marină, astfel că informația oferită în legătură cu intenția numitului D.C., de a rămâne în străinătate, se circumscria obligațiilor care îi reveneau în sarcină oricărui student din cadrul acestei structuri militare, întrucât părăsirea țării nu se putea face decât la bordul unei nave aflate sub pavilion românesc, acțiune ce reprezenta infracțiune, potrivit art. 111 din Decretul nr. 443/1972, fapt arătat de recurent și în fața primei instanțe, prin întâmpinarea depusă.

În legătură cu cea de-a treia condiție prevăzută de art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008, consideră recurentul că aceasta are un vădit conținut neclar și imprecis, întrucât noțiunea de „drepturi și libertăți fundamentale” are o arie de acoperire mult prea mare și poate conduce la aprecieri subiective și la atribuirea calității de colaborator al Securității unor persoane care, în realitate, să nu fi îndeplinit această ultimă condiție legală; neclaritatea normelor creează, în opinia sa, confuzii cu privire la conduita ce trebuie adoptată, astfel încât este necesar ca orice persoană vizată să poată să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele ce ar putea decurge din săvârșirea unei anumite fapte.

Susține titularul căii de atac că, deși instanța de fond, în mod repetitiv, invocă faptul că a apelat la interpretări logico-sistematice atunci când a analizat speța dedusă judecătii, cu toate acestea, concluzia la care ajunge în legătură cu necunoașterea de către recurentul-pârât a apartenenței la Securitate a Serviciilor de contrainformații militare, este departe de a demonstra rigurozitatea pe care logica sistematică o impune.

A pune la îndoială afirmațiile recurentului pârât, plecând de la premisa că un elev al Institutului de Marină trebuia să cunoască legislația publicată într-un Buletin Oficial pe care nici măcar instanța de judecată nu-l poate identifica după număr sau an al apariției, umbrește, în opinia recurentului, orice raționament juridic, oricât de temeinic s-ar pretinde a fi acesta, vitregind sentința recurată de acuratețea și justețea ce trebuie să caracterizeze o hotărâre judecătorească; a înlătura apărările recurentului-pârât în sensul necunoașterii apartenenței Serviciilor de contrainformații militare la Securitate, cu argumentul că, în cadrul Institutului de Marină, se predau cursuri de legislație, dovedește superficialitatea cu care prima instanță a analizat acest fapt, deoarece cursurile de legislație urmate de către elevii Institutului nu aveau ca obiect structura fostei securități ori cadrul legal de reglementare al acesteia, cu atât mai puțin, nu vizau apartenența unui serviciu sau altul la un organism central, cum era Securitatea.

Deși, în opinia recurentului, nu ar exista niciun element cu caracter probator care să dovedească cunoașterea de către sine a apartenenței Serviciilor de contrainformații militare la Securitate, prima instanță are certitudini, că acest fapt nu este adevărat.

Pe de altă parte, arată titularul recursului principal, este greșit a susține că afirmațiile recurentului pârât în sensul că numitul D.C. intenționa să „rămână acolo” (deci să părăsească nava) nu pot fi considerate ca fiind o denunțare a unei infracțiuni specifice dreptului maritim pentru simplul fapt că nu se circumscriu infracțiunii prevăzute de art.III din Decretul nr.443/1972, iar acest fapt ar dovedi, încă o dată, ușurința cu care prima instanță și-a abandonat obligația sa primordială - stabilirea adevărului pe baza probelor existente la dosarul cauzei - remarcându-se, în opinia recurentului, modul tendențios în care judecătorul aplică propriul filtru în analizarea probelor, bazat pe convingeri personale străine de activitatea de judecată, raportându-se, în permanență, la prezentul care ignoră realitățile vremii, nesocotind constrângerile la care erau supuși cei care se împotriveau unui sistem totalitar clădit pe teamă, supunere și obediență.

În viziunea titularului căii de atac, prin raportare la mediul militarizat în care își desfășura activitatea în cadrul Institutului de Marină Mircea cel Bătrân, informațiile cuprinse în cele două note nu pot îndeplini cerințele legale privind îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, câtă vreme exista o obligație de a comunica și dezvălui orice activitate de natură a periclita siguranța transportului maritim civil; modalitatea în care recurentului-pârât i-au fost smulse acele informații regăsite în cuprinsul celor două note, se circumscrie, în opinia sa, noțiunii de constrângere, iar faptul că judecătorul fondului apreciază că recurentul pârât ar fi putut să aleagă insubordonarea la momentul chestionării sale, refuzând să ofere informații, denotă o necunoaștere a obligațiilor militare, dar și a sancțiunilor corelative unui asemenea comportament, respectiv excluderea din cadrul Institutului de Marină.

În acest context, susține recurentul că prima instanță avea la îndemână toate instrumentele necesare pentru a-și răspunde întrebărilor legate de viziunea regimului comunist față de cetățenii străini aparținând celorlalte state din blocul comunist, având în vedere multitudinea de surse, izvoare, documente, studii care tratează subiectul, precum și accesul facil la acestea, dar ignorând realitatea istorică, prima instanță descrie relatarea privind relații cu femeii de cetățenie cehă a numitului B.I. din Nota informativă nr. 0020/3990 ca fiind de natură a determina o atitudine potrivnică a regimului comunist împotriva celui acuzat, deși nu se poate afirma că cetățenii proveniți din Cehoslovacia reprezentau un pericol pentru statul român totalitar, câtă vreme ambele țări se aflau sub același regim comunist, aplicând aceleași tratamente și restricții/interdicții.

La termenul de judecată din **5 noiembrie 2021** recurentul-pârât Băsescu Traian a formulat **precizări la cererea de recurs**, în ceea ce privește inadmisibilitatea acțiunii în constatare formulată de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, precizări pe care Înalta Curte le-a calificat, după dezbaterea și analiza tuturor excepțiilor invocate de către intimat și intervenient în legătură cu aceste precizări, ca fiind o dezvoltare a motivelor de recurs invocate inițial și nu un nou motiv de recurs invocat peste termen, aspecte consemnate în încheierea interlocutorie de la termenul de judecată din data de 25 februarie 2022.

În cadrul acestor precizări, recurentul-pârât a invocat **inadmisibilitatea acțiunii în constatare formulată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității**, întrucât, în opinia sa, art. 32 din OUG nr.24/2008 stabilește o serie de condiții care trebuie să fie îndeplinite în prealabil pentru ca CNSAS să poată recurge la o nouă verificare a calității de colaborator al Securității cu privire la o anumită persoană, astfel că prevederile OUG nr. 24/2008 îngrădesc în mod expres posibilitatea CNSAS de a mai recurge la noi verificări ale unei persoane care a parcurs deja procedura instituită de acest act normativ; se susține că articolul 32 din OUG nr. 24/2008 (articol în vigoare la data efectuării procedurii de verificare și la data formulării de către CNSAS a acțiunii în constatare) este aplicabil în situația persoanelor pentru care CNSAS a emis anterior o decizie de necolaborare/neapartenență, în conformitate cu regimul juridic stabilit prin Legea nr. 187/1999.

Conform art. 32 „în cazul în care, urmare a preluării prevăzute la art. 31, rezultă documente și informații noi și neprocesate cu privire la calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia a unei persoane pentru care a fost emisă, anterior prezentei ordonanțe de urgență, o decizie de neapartenență sau de necolaborare cu Securitatea, dacă persoana face parte din categoriile persoanelor verificate din oficiu, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității inițiază și aplică, în mod corespunzător, procedura cuprinsă în prezenta ordonanță de urgență”.

Astfel, în accepțiunea recurentului, în cazul persoanelor pentru care CNSAS a emis, anterior intrării în vigoare, o decizie de necolaborare/neapartenență, procedura de verificare se aplică numai dacă „urmare a preluării prevăzute la art. 31” rezultă „documente noi și neprocesate”; or, după părerea recurentului, CNSAS a aplicat deja procedura prevăzută de art. 32 din OUG nr. 24/2008 în anul 2013, atunci când a fost emisă adeverința nr. 2548/ 22 octombrie 2013, astfel că cererea de chemare în judecată formulată de CNSAS ar fi inadmisibilă din două perspective.

În primul rând, CNSAS nu mai putea aplica procedura de verificare și nu mai putea sesiza instanța de judecată cu o acțiune în constatare în temeiul art. 32 din OUG nr. 24/2008, în anul 2019, în condițiile în care procedura de reverificare a fost deja aplicată și s-a finalizat prin emiterea Adeverinței nr. 2548 din 22 octombrie 2013 iar, în al doilea rând, din probleme administrate în dosar, nu ar rezulta că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 32 din OUG nr.24/2008 pentru a se dispune reverificarea recurentului și sesizarea instanței cu o acțiune în constatare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat în cel puțin două decizii faptul că CNSAS are obligația de a face dovada că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute în art. 32 din OUG nr.24/2008, citându-se de către recurent paragrafe din respectivele decizii.

Din jurisprudența ÎCCJ, arată recurentul, rezultă în mod neechivoc că o condiție de admisibilitate a acțiunii în constatare în ipoteza prevăzută de art. 32 din OUG nr. 24/2008, este ca documentele să fi intrat în posesia CNSAS ulterior verificărilor finalizate cu emiterea deciziilor dar, nici prima instanță nu a analizat și nici CNSAS nu a precizat, care este momentul în care cele două note din anul 1975 au fost preluate de CNSAS.

Contrar celor afirmate de reclamant, susține recurentul, art. 32 din OUG nr. 24/2008 nu permite reverificarea și declanșarea acțiunii în instanță atunci când situația de fapt este diferită de cea avută în vedere anterior; articolul 32 din OUG nr. 24/2008 statuează în mod cât se poate de clar că reverificarea se poate realiza numai dacă, în urma preluării arhivelor, rezultă documente noi, iar Înalta Curtea de Casație și Justiție a subliniat cât se poate de clar, că intimatului îi revenea sarcină probei din care să rezulte data certă a preluării acestor documente în gestiunea instituției.

A mai arătat recurentul că, în cererea de recurs, a invocat expres faptul că sentința recurată încalcă prevederile art. 32 din OUG nr. 24/2008, aceste din urmă dispoziții legale conținând condițiile de admisibilitate care trebuie să fie îndeplinite pentru aplicarea procedurii de verificare și pentru sesizarea instanței de către CNSAS, iar inadmisibilitatea poate fi invocată atât ca motiv pentru fundamentarea unei căi de atac, dar și pe cale de excepție.

În opinia sus-numitului, având în vedere invocarea inadmisibilității, devin aplicabile prevederile art. 248 alin. (1) Cod procedură civilă astfel că, în situația în care Înalta Curte de Casație și Justiție va constata că acțiunea în justiție formulată de CNSAS este inadmisibilă, cercetarea celorlalte aspecte din cererea de recurs ar deveni inutilă. Atât timp cât *de plano* acțiunea exercitată de CNSAS este inadmisibilă, analizarea fondului nu poate fi făcută, iar inadmisibilitatea poate fi constatată de Înalta Curte de Casație și Justiție inclusiv în faza recursului.

La termenul de judecată din **25 februarie 2022**, recurentul-pârât a formulat și a depus în scris la dosar trei cereri prealabile și anume: cerere privind **sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu întrebări preliminare, cerere privind sesizarea Curții Constituționale cu soluționarea unei excepții de neconstituționalitate invocată asupra mai multor articole din OUG nr. 24/2008, asociată cu cererea de suspendare a judecării cauzei și o cerere prin care a invocat excepția de nelegalitate a actului administrativ emis de intimatul-reclamant CNSAS**, prin care s-a aprobat Nota de constatare și sesizarea instanței de contencios administrativ cu prezenta acțiune.

La termenul de judecată din **11 martie 2022**, așa cum rezultă din încheierea interlocutorie de la acea dată, Înalta Curte s-a pronunțat, în ședință publică, asupra cererii privind sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu întrebări preliminare și asupra cererii privind sesizarea Curții Constituționale cu soluționarea unei excepții de neconstituționalitate, asociată cu cererea de suspendare a judecării cauzei, **iar în ceea ce privește soluționarea excepției de nelegalitate, Înalta Curte a decis, la termenul la care a fost invocată, că se va pronunța asupra acesteia odată cu fondul recursului**, având în vedere aspectele comune cuprinse în motivarea recursului și în cea a excepției de nelegalitate și care determină analiza, în parte, a unor aspecte comune.

Prin excepția de nelegalitate, recurentul-pârât a invocat nelegalitatea deciziei prin care CNSAS a aprobat Nota de constatare și a dispus sesizarea instanței de judecată și, pe cale de consecință, a solicitat să se admită recursul și să se respingă cererea CNSAS ca fiind inadmisibilă.

În motivarea acestei solicitări, recurentul-pârât a arătat că actul juridic prin care Colegiul CNSAS a aprobat Nota de constatare și a dispus sesizarea instanței de judecată, ar fi un act administrativ cu caracter individual. Conform art. 4 alin. (1) din Legea 554/2004, legalitatea unui act administrativ cu caracter individual „*poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu ori la cererea părții interesate*”.

A mai arătat recurentul că CNSAS acționează în regim de putere publică, fiind calificată din perspectiva dreptului intern ca fiind o „*autoritate administrativă autonomă cu personalitate juridică*”; astfel, prin aprobarea Notei de constatare și dispunerea introducerii unei acțiuni în constatare, Colegiul CNSAS constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru ca autoritatea publică să formuleze împotriva unei persoane o veritabilă acuzație, declanșând acțiunea în fața instanței de judecată. În prezenta speță, arată recurentul, în data de 9 mai 2019, Colegiul CNSAS a luat o decizie, prin care a aprobat Nota de constatare și a dispus sesizarea Curții de

Apel București, iar această manifestare de voință a Colegiului CNSAS ar fi dat naștere unor raporturi juridice, în opinia titularului căii de atac.

Sușține recurentul că orice procedură realizată de o autoritate administrativă se încheie cu emiterea unui act administrativ, iar actul administrativ prin care se finalizează procedura de verificare a unei persoane este adeverința emisă de CNSAS în temeiul art. 8 sau art. 9 din OUG 24/2008 sau decizia (actul final) prin care CNSAS aprobă nota de constatare și dispune sesizarea instanței, astfel că emiterea actului administrativ marchează finalizarea procedurii în fața CNSAS și începerea etapei judiciare.

În opinia autorului excepției de nelegalitate, decizia Colegiului CNSAS din data de 9 mai 2019 (actul final) trebuia să fie motivată în drept și în fapt, dar nu există vreun indiciu în prezenta cauză din care să rezulte existența vreunui înscris în care să se regăsească motivarea actului final al Colegiului CNSAS; în plus, un alt motiv de nelegalitate al deciziei Colegiului CNSAS, ar fi neanalizarea îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 32 din OUG 24/2008 pentru a fi realizată reverificarea recurentului-pârât, iar CNSAS nu ar fi făcut dovada îndeplinirii condițiilor de admisibilitate prevăzute în art. 32 din OUG 24/2008, nefiind depuse probe din care să rezulte data certă a preluării de către CNSAS a celor două note informative pe care s-a întemeiat acțiunea în constatare.

1.4 Cererile de intervenție formulate în cauză

În cadrul judecării cererilor de recurs, au formulat *cereri de intervenție în interes propriu petenții Deșliu Ana Madlen, Niculcea Lucian-Mihăiță și Lupea Nicodim-Eugen, iar petentul Ciuvică Mugur-Cristian a formulat cerere de intervenție accesorie în interesul intimatului-reclamant CNSAS.*

La termenul de judecată din **5 noiembrie 2021**, Înalta Curte a respins, ca inadmisibile, cererile de intervenție în interes propriu formulate de petenții Deșliu Ana Madlen, Niculcea Lucian-Mihăiță și Lupea Nicodim-Eugen *și a admis în principiu cererea de intervenție accesorie formulată de Ciuvică Mugur-Cristian în interesul intimatului-reclamant CNSAS*, pentru argumentele de fapt și de drept dezvoltate în încheierea interlocutorie de la respectivul termen de judecată.

1.5. Apărările formulate în cauză

Pârâtul-intimat Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a formulat *întâmpinare la recursul inițial*, prin care a solicitat respingerea ca nefondat a recursului și menținerea sentinței pronunțată de prima instanță ca fiind legală și temeinică.

Sușține intimatul că sentința este motivată, contrar susținerilor părții adverse, deoarece, prin întâmpinarea pe care a depus-o în prima instanță, recurentul nu a susținut niciun moment că notele informative pe care se întemeiază acțiunea în constatare ar fi stat la baza unei adeverințe sau decizii de necolaborare și neapartenență la Securitate; prin apărările din fața primei instanțe, recurentul a afirmat că două note informative - care nu sunt preluate în acțiunea în constatare - sunt citate în nota de constatare, unde se arată că ele au stat la baza unei adeverințe anterioare de necolaborare și neapartenență la Securitate și nu fac obiectul noii proceduri de verificare.

Or, în opinia intimatului, instanța de judecată a fost investită prin formularea acțiunii în constatare, iar nu prin nota de constatare. Mai mult, tocmai pentru că notele care fuseseră avute în vedere de adeverință nu au fost avute în vedere de acțiunea în constatare, chiar întâmpinarea părții pârâte afirmă explicit că acestea „reprezintă note informative ce nu prezintă relevanță în cauză”.

Ca atare, în prima instanță, pârâtul a criticat citarea în nota de constatare - nu în acțiunea în constatare - a unor documente pe baza cărora s-a emis Adeverința nr. 2584/22.10.2013 de neapartenență și necolaborare cu Securitatea; tocmai pentru că respectivele documente nu au fost avute în vedere de acțiunea cu care a fost investită instanța, întâmpinarea părții pârâte a arătat expres că aceste documente „reprezintă note informative ce nu prezintă relevanță în cauză”; or, pretinde intimatul, atâta timp cât, în cuprinsul întâmpinării depuse la prima instanță, s-au făcut afirmații cu privire la două înscrisuri despre care însuși autorul respectivei întâmpinări afirmă că „reprezintă note informative ce nu prezintă relevanță în cauză”, ar fi fost lipsit de sens ca sentința să analizeze dacă pe baza lor se poate formula sau nu o acțiune în instanță. Prin urmare, în opinia intimatului-reclamant, în mod corect, prima instanță nu a analizat afirmațiile neesențiale ale părții pârâte cu privire la două înscrisuri despre care chiar această parte a afirmat că „nu prezintă relevanță în cauză”.

Cu privire la susținerile recurentului-pârât potrivit cărora sentința primei instanțe ar încălca autoritatea de lucru judecat, intimatul CNSAS arată că doctrina și jurisprudența au subliniat că numai hotărârile judecătorești se bucură de autoritate de lucru judecat, iar susținerile recurentului-pârât sunt contrazise de practica extrem de vastă și unitară a Curții Constituționale a României, care arată, fără echivoc că, în actualul cadru legislativ, CNSAS este lipsit de atribuții jurisdicționale; prin urmare, raportat la această jurisprudență, este cert că Adeverința Colegiului CNSAS nr. 2584/22.10.2013, emisă de CNSAS sub imperiul actualului cadru legislativ, nu este un act al unei autorități jurisdicționale, iar în ceea ce privește posibilitatea de a se reveni asupra Deciziilor Colegiului CNSAS emise sub imperiul vechii Legi nr. 187/1999, în opinia intimatului-reclamant, recurentul citează prevederile art. 32 din OUG nr. 24/2008, în vigoare la momentul depunerii cererii de chemare în judecată, și dă acestor prevederi o interpretare extrem de restrictivă, dar chiar și pe baza unei astfel de interpretări, tot recurentul afirmă că, potrivit acestui articol, deciziile emise în baza vechii Legi nr. 187/1999 nu împiedicau reverificarea în baza OUG nr. 24/2008, în situația descoperirii unor noi documente. Astfel, potrivit recurentului-pârât, „exclusiv această verificare, efectuată în decursul anului 2013 de către CNSAS, a îndeplinit în mod cumulativ condițiile prevăzute de art. 32 din OUG nr. 24/2008”.

În opinia reclamantului, nu poate exista triplă identitate, de părți, cauză și obiect, atâta timp cât calea acțiunii în constatare este fundamental diferită de cea a emiterii adeverinței, precum și de aceea pe temeiul căreia, în baza vechii Legi nr. 187/1999, se emiteau Deciziile Colegiului CNSAS; mai mult, situația de fapt față de care s-a solicitat constatarea calității de colaborator al Securității este cu totul alta față de cea avută în vedere de Adeverința Colegiului CNSAS nr. 2584/22.10.2013 sau de cea descrisă prin Deciziile emise cu privire la recurent, în baza Legii nr. 187/1999. Simpla împrejurare că soluția unei instanțe și considerentele pe care aceasta se bazează nu sunt favorabile uneia dintre părți, nu presupune că acea parte poate invoca

încălcarea principiului egalității armelor, simpla nemulțumire față de interpretările date prin sentință, neputând fi suficientă pentru a demonstra încălcarea principiului egalității de arme. Tocmai în vederea respectării prevederilor și principiilor constituționale și a eliminării viciilor de neconstituționalitate constatate prin Decizia Curții Constituționale nr. 51/2008, a fost înlăturată procedura audierii persoanelor verificate în fața Colegiului CNSAS.

Opinia intimatului este aceea că, în cauza de față, s-a demonstrat existența a două note informative care satisfac cerințele legale pentru reținerea calității de colaborator al Securității, în cazul recurentului Băsescu Traian.

Față de precizarea motivelor de recurs, depusă la data de 5 noiembrie 2021, cât și față de proba cu înscrisuri solicitată de către recurentul-pârât Băsescu Traian, în susținerea acestor precizări, intimatul-reclamant CNSAS a invocat mai multe *excepții*, respinse motivat de către Înalta Curte la termenul de judecată din data de **25 februarie 2022**, după supunerea lor analizei contradictorie a părților, aspecte consemnate în încheierea interlocutorie de la termenul respectiv.

Pe *fondul acestor precizări*, intimatul a arătat că susținerile recurentului sunt nefondate și lipsite de suport real, deoarece situația de fapt pentru care s-a solicitat constatarea calității de colaborator al Securității este distinctă de cea avută în vedere prin adeverința Colegiului CNSAS nr. 2584/22.10.2013, respectiv prin deciziile emise în baza Legii nr. 187/1999, neputându-se afirma, sub aspectul configurării actualului cadru litigios, o triplă identitate de părți, obiect și cauză, cu atât mai mult cu cât procedura, în baza verificărilor anterioare, nu a avut o componentă litigioasă.

A mai susținut intimatul, cu privire la afirmațiile recurentului-pârât, că nu se poate considera că art. 32 instituie o condiționare a verificării din perspectiva ulteriorității preluării în gestiune a materialelor arhivistice propuse spre valorificare, raportat la emiterea deciziei de neapartenență sau necolaborare în baza vechii reglementări; este notoriu, în opinia intimatului, că CNSAS nu a avut la dispoziție (și nu are nici în prezent) întreaga arhivă a Securității, nu are la dispoziție evidența tuturor persoanelor care figurează în documentele arhivistice, iar mai multe dosare personale au fost și distruse (cum este și cazul dosarului recurentului), astfel că CNSAS este obligat să parcurgă dosarele altor persoane pentru a identifica notele furnizate Securității de cei verificați sub aspectul posibilei calități de colaborator sau lucrător al Securității.

În opinia intimatului, recurentul-pârât propune o interpretare restrictivă a textului de lege, în sensul reținerii unei opozabilități absolute a materialelor arhivistice în substanța lor, imediat de la momentul preluării unei documentații de la o instituție deținătoare, fără a ține cont de procedura administrativă specifică de procesare și verificare a fondului arhivistic preluat, ce implică prin esență o componentă temporală, aceasta fiind și rațiunea pentru care legiuitorul impune, în textul de lege, condiția procesării materialelor arhivistice, iar nu simpla preluare în gestiune a documentelor.

Rațiunea reglementării art. 32, în opinia reclamantului, ar fi posibilitatea de a reveni asupra procesului de verificare, în situația survenirii unor elemente de natură a reconfigura situația inițial reținută; referirea la art. 31 descrie doar contextul general al perpetu-ului dinamism al activității de verificare a fondului arhivistic, având scopul

de a înlătura orice îndoială asupra contextului general în care s-a impus reglementarea, nicidecum de a-i restrânge aplicarea, o asemenea din urmă interpretare ar înfrânge chiar scopul reglementării.

În ceea ce privește excepția de nelegalitate invocată de către recurentul-pârât, atât intimatul-reclamant CNSAS, cât și intervenientul accesoriu Ciuvică Mugur au solicitat respingerea acesteia ca inadmisibilă, având în vedere modul de redactare a OUG nr. 24/2008, act normativ care stabilește foarte clar că, în cazul verificărilor din oficiu, se întocmește o notă de constatare a calității de colaborator, care ulterior este adoptată sau infirmată de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității; potrivit practicii constante a Înaltei Curți, pentru a fi considerat act administrativ, trebuie ca acel act să creeze sau să modifice raporturi juridice, dar nota de constatare adoptată de Colegiul CNSAS nu ar produce niciun astfel de efect.

II. Soluția și considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând sentința atacată, prin prisma criticilor formulate și a apărărilor din întâmpinările depuse, critici și apărări raportate la probele administrate atât în faza judecării de primă instanță, cât și în etapa recursului, dar și raportate la dispozițiile legale aplicabile cauzei prezente, Înalta Curte constată că nu există motive pentru reformarea hotărârii de fond, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare:

2.1. Argumente de fapt și de drept relevante

Se impune a se preciza cu prioritate faptul că, prin cererea de chemare în judecată ce a declanșat prezentul proces, cerere înregistrată pe rolul Curții de Apel București-Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal la data de 29.05.2019, reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a solicitat să se constate calitatea de colaborator al Securității, a pârâtului Bănescu Traian; în motivarea cererii, titularul acțiunii a arătat, în esență, faptul că, în baza unei instruiți prealabile, sus-numitul a colaborat cu Securitatea, furnizând informații prin care se denunțau activități potrivnice regimului totalitar comunist, precum intenția de a pleca în străinătate și relațiile cu cetățeni străini ale unor persoane, informații existente în notele informative, date în 05.05.1975, identificate în dosarele nr. R 196766 (f. 10) și nr. R 235255 (f. 40).

A mai susținut reclamantul și că astfel de date vizează îngrădirea dreptului la viață privată (art. 17 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice) și a dreptului la liberă circulație (art. 12 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice), astfel că s-ar impune constatarea existenței calității de colaborator al Securității în ceea ce îl privește pe pârât, fiind incidente prevederile art. 2 lit. b teza I din OUG nr. 24/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008.

A. RECURSURILE PROMOVATE DE RECURENTUL ENE NICANOR GEORGE:

Prin încheierea de amânare a pronunțării din data de 5 septembrie 2019, act de procedură ce face „corp comun” cu sentința prin care a fost soluționat fondul prezentei cauze, curtea de apel, în temeiul dispozițiilor art. 64 alin. 2 din Codul de procedură civilă și având în vedere argumentele expuse atât în cuprinsul cererilor, cât

și în ședință publică, a respins ca inadmisibile în principiu cererile de intervenție formulate în cauză, printre care și pe aceea promovată de către petentul Ene Nicanor-George, prin mandatar Ene Dragoș-Marian, apreciind judecătorul fondului că nu s-a făcut dovada îndeplinirii condițiilor admiterii în cauză a unei cereri de această natură.

Față de această împrejurare, apare ca fiind prioritară analiza ***recursului promovat de către recurentul Ene Nicanor George, prin mandatar Ene Dragoș Marian împotriva încheierii de amânare a pronunțării, din data de 05 septembrie 2019, respectiv a soluției de respingere a cererii sale de intervenție ca inadmisibilă în principiu***, recurs pe care Înalta Curte îl apreciază ca fiind nefondat pentru considerentele următoare:

Anterior analizei criticilor ce fac obiectul acestui recurs, Înalta Curte amintește faptul că instituția intervenției în materia procesului civil este definită de dispozițiile art. 62 Cod de procedură civilă, potrivit cărora: *„Oricine are interes poate interveni într-un proces care se judecă între părțile originare. (2) Intervenția este principală, când intervenientul pretinde pentru sine, în tot sau în parte, dreptul dedus judecății sau un drept strâns legat de acesta. (3) Intervenția este accesorie, când sprijină numai apărarea uneia dintre părți.”*

Rezultă, așadar, că persoana care formulează cererea de intervenție voluntară trebuie să justifice întotdeauna un interes personal, indiferent dacă intervenția este principală (când terțul pretinde pentru sine dreptul dedus judecății sau un drept strâns legat de acesta) sau accesorie (când hotărârea ce s-ar putea pronunța împotriva părții în apărarea căreia intervine terțul, i-ar prejudicia acestuia drepturile și interesele). Prin urmare, chiar și în ipoteza cererii de intervenție accesorie, terțul trebuie să justifice un interes personal, care constă în apărarea unui drept sau a unui interes propriu, suplimentar celui al părții în folosul căreia a intervenit, întrucât terțul nu se convertește într-un simplu apărător al părții în favoarea căreia a intervenit, el are un interes propriu în participarea la activitatea judiciară, prin intervenția formulată putând evita o acțiune ulterioară împotriva sa.

În cazul intervenției principale, nu este necesar să existe identitate între dreptul pretins de terț și dreptul ce formează obiectul cererii principale dar, între cele două drepturi subiective, trebuie să existe o legătură strânsă, suficientă pentru a justifica rezolvarea împreună a celor două cereri. Dacă între pretenția terțului și pretenția supusă judecății de către reclamant (sau de către pârât, în cazul în care s-a formulat o cerere reconvențională) nu există conexiunea strânsă impusă de Cod, atunci intervenția principală este inadmisibilă.

Revenind la cauza prezentă, așa cum reiese din încheierea de amânare a pronunțării, ce face obiectul recursului analizat, recurentul Ene Nicanor George a precizat, prin mandatarul său (titular, de asemenea, al cererii de intervenție și în nume propriu, în primul grad de jurisdicție), că înțelege să formuleze atât o cerere de intervenție în interes propriu, cât și o cerere de intervenție în interesul pârâtului CNSAS.

Instanța de fond a respins cererile de intervenție, considerându-le inadmisibile în principiu și reținând faptul că preținsele împrejurii la care s-au referit cei doi petenți (de exemplu *„acțiunile pârâtului Băsescu Traian au condus la deposedarea lui și a familiei de bunuri”*) nu se regăsesc între faptele invocate de către reclamant în cererea

de chemare în judecată și pe baza cărora s-a solicitat constatarea calității de colaborator a lui Bănescu Traian, astfel că nu s-a dovedit existența unui interes care să justifice o cerere de intervenție, nici a intervenției principale și nici din perspectiva unui eventual interes propriu care să justifice intervenția accesorie.

În recursul îndreptat împotriva acestei soluții, recurentul Ene Nicanor George a invocat o serie de alegații, în cea mai mare parte lipsite de sens și coerență, la limita de a nu putea fi încadrate în niciunul dintre motivele de recurs invocate (respectiv în situațiile de casare prevăzute de dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 2, 6 și 8 Cod procedură civilă), câtă vreme recurentul nici nu a dezvoltat aceste critici și nici nu le-a încadrat el însuși în cazurile de casare invocate.

Astfel, aserțiunile lipsite de suport real ale recurentului privitoare la încălcarea regulilor de repartizare aleatorie a cauzelor în desemnarea completului investit cu soluționarea cauzei în prima instanță, precum și afirmațiile defăimătoare la adresa judecătorului curții de apel care a instrumentat cauza, în afară că nu au fost dovedite în niciun fel, nu pot fi încadrate în motivele de nelegalitate invocate și nici nu pot conduce la reformarea soluției atacate cu recurs.

Recurentul mai critică și felul în care primul judecător ar fi soluționat o cerere de sesizare a Curții Constituționale, critică nefondată, de asemenea, câtă vreme cererea sa de intervenție nu a fost admisă în principiu, sus-numitul nu a dobândit calitatea de „parte” în proces, perspectivă din care nu putea fi titular al unei excepții de neconstituționalitate, iar instanța nu putea exercita controlul-filtru impus de dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992 republicată, pentru a admite o astfel de cerere de sesizare a Curții Constituționale.

În ceea ce privește critica referitoare la recuzarea judecătorului de fond, Înalta Curte consideră că prima instanță a făcut o corectă aplicare în cauză a dispozițiilor art. 49 alin. 2 Cod procedură civilă, în raport cu care judecata poate continua (neintervenind suspendarea) după formularea cererii de recuzare, cu condiția ca pronunțarea soluției să intervină după soluționarea cererii de recuzare; așa cum rezultă din încheierea recurată, după formularea cererii de recuzare, judecătorul curții de apel a amânat pronunțarea în cauză și a pronunțat soluția după soluționarea cererii de recuzare de către un alt complet de judecată al aceleiași instanțe.

Totodată, contrar celor susținute de către recurent, nu există nicio dispoziție legală care să oblige judecătorul recuzat la a formula o cerere de abținere, prevederile art. 48 alin. 1 Cod procedură civilă, creând o vocație și nu o obligație, în favoarea magistratului recuzat, în ceea ce privește formularea unei cereri de abținere, fiind la latitudinea acestuia de a aprecia asupra oportunității unei astfel de cereri.

Nu se poate reține ca fiind de natură să conducă la reformarea încheierii recurată nici pretinsa contradictorialitate în ceea ce privește soluționarea cererii de recuzare din perspectiva insuficienței timbrării, câtă vreme recurentul a învederat, în cererea de recurs, că înțelege să atace pe această cale doar încheierea din 05.09.2019 și sentința de fond, nu și încheierea de soluționare a cererii de recuzare în legătură cu care s-a analizat problema insuficienței timbrării.

Pentru toate argumentele expuse, Înalta Curte **va respinge ca fiind nefondat recursul declarat de recurentul Ene Nicanor George, prin mandatar Ene Dragoș Marian împotriva Încheierii de amânare a pronunțării, din data de 05 septembrie**

2019, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Ulterior încheierii din 5 septembrie 2019, curtea de apel a pronunțat **sentința civilă nr. 471 din 20 septembrie 2019**, prin care a admis acțiunea formulată de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și a constatat calitatea de colaborator al Securității în privința pârâtului Băsescu Traian.

Împotriva acestei hotărâri judecătorești au **format recurs atât recurentul Ene Nicanor George, prin mandatar Ene Dragoș Marian, cât și recurentul pârât Băsescu Traian, care a precizat recursul** prin memoriul depus la data de 5 noiembrie 2021, iar la aceeași dată, **Înalta Curte a admis în principiu**, pentru motivele expuse în încheierea interlocutorie de la termenul respectiv, **cererea de intervenție accesorie în sprijinul reclamantului-intimat CNSAS, formulată de către intervenientul Ciuvică Mugur-Cristian** care, în acest fel, a dobândit calitatea de parte în prezentul proces.

La termenul de judecată din data de 25 februarie 2022, Înalta Curte a invocat **excepția inadmisibilității recursului promovat împotriva sentinței de către recurentul Ene Nicanor George, prin mandatar Ene Dragoș Marian**, excepție pe care a supus-o dezbaterii contradictorie a părților la data de 11 martie 2022 și asupra căreia, văzând dispozițiile art. 248 Cod de procedură civilă, Înalta Curte se va pronunța cu prioritate.

Se reține că, potrivit art. 65 alin.1 Cod de procedură civilă, „*Intervenientul devine parte în proces numai după admiterea în principiu a cererii sale*”.

Ca atare, dat fiind faptul că terțul nu dobândește calitatea de parte decât din momentul și sub condiția admiterii în principiu a cererii sale de intervenție voluntară, în cazul respingerii cererii, textul art. 64 alin. 3 și 4 Cod de procedură civilă conferă calitate procesuală activă în recurs și unei persoane care nu a figurat ca parte în proces, acest caz fiind inclus printre excepțiile prevăzute de art. 458 din același cod, ce vizează subiectele căilor de atac, conform căruia acestea pot fi exercitate numai de părțile aflate în proces care justifică un interes, în afară de cazul în care, potrivit legii, acest drept îl au și alte organe sau persoane; prin urmare, împotriva încheierii de respingere ca inadmisibilă a cererii de intervenție, terțul intervenient poate exercita calea de atac, chiar dacă nu a dobândit calitatea de parte, deoarece justifică în mod evident interesul atacării soluției, drept pe care recurentul Ene Nicanor George l-a valorificat, prin recurarea încheierii din 5 septembrie 2019, din perspectiva respingerii ca inadmisibilă în principiu a cererii sale de intervenție în proces.

Cu toate acestea, însă, intervenientul a cărui cerere a fost respinsă ca inadmisibilă poate exercita calea de atac împotriva încheierii odată cu fondul doar sub aspect temporal, neputând ataca hotărârea de dezinvestire, acest drept fiind rezervat doar părților. Din moment ce cererea de intervenție a fost considerată inadmisibilă, cel care a formulat-o nu a devenit parte în proces, în sensul art. 65 alin. 1 anterior citat, astfel încât el nu are calitate procesuală pentru formularea căii de atac decât în ceea ce privește încheierea de respingere ca inadmisibilă a cererii de intervenție, neavând deschisă perspectiva recurării sentinței de fond, o astfel de cale de atac neputând fi decât inadmisibilă.

Nu este lipsită de semnificație nici împrejurarea că soluția dispusă prin sentința recurată de către titularul cererii de intervenție respinsă ca inadmisibilă în principiu, este favorabilă părții în sprijinul căreia sus-numitul Ene Nicanor George a solicitat să intervină în proces, respectiv reclamantului, câtă vreme acțiunea CNSAS a fost admisă, dar împrejurarea că memoriul de recurs nu conține nicio critică referitoare la soluția ori considerentele cuprinse în sentință, respectiv, nemotivarea (ca o cauză a nulității recursului), dar și interesul procesual sunt subsecvente aspectelor legate de admisibilitatea căii de atac din perspectiva principiului legalității, căruia instanța de reformare îi va acorda firească prioritate.

În considerarea acestor succinte argumente, Înalta Curte **va admite excepția inadmisibilității invocată din oficiu și, în consecință, va respinge, ca fiind inadmisibil, recursul declarat de recurentul Ene Nicanor George, prin mandatar Ene Dragoș Marian, împotriva sentinței civile nr. 471 din 20 septembrie 2019.**

B. RECURSUL PROMOVIAT DE RECURENTUL-PĂRĂT BĂSESCU TRAIAN ȘI EXCEPȚIA DE NELEGALITATE:

B.I. Înainte de a trece la analiza recursului promovată împotriva aceleiași sentințe de către recurentul Bănescu Traian, Înalta Curte va avea în vedere faptul că acesta, la termenul de judecată din data de **11 martie 2022**, a invocat **excepția de nelegalitate a deciziei prin care CNSAS a aprobat Nota de constatare și a dispus sesizarea instanței de judecată**, iar instanța de recurs, după punerea excepției în discuția părților, a decis să se pronunțe asupra sa odată cu fondul recursului, având în vedere anumite aspecte comune ce urmau a fi dezbătute în legătură cu cele două instituții și etape procesuale, pentru a se evita perspectiva unei eventuale antepronunțări a completului asupra unuia dintre aceste aspecte; ca atare, urmează a se analiza cu prioritate această excepție de nelegalitate.

Se impune a se preciza mai întâi că, potrivit dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 554/2004, „Legalitatea unui act administrativ cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate.

(2) *Instanța investită cu fondul litigiului și în fața căreia a fost invocată excepția de nelegalitate, constatând că de actul administrativ cu caracter individual depinde soluționarea litigiului pe fond, este competentă să se pronunțe asupra excepției, fie printr-o încheiere interlocutorie, fie prin hotărârea pe care o va pronunța în cauză. În situația în care instanța se pronunță asupra excepției de nelegalitate prin încheiere interlocutorie, aceasta poate fi atacată odată cu fondul.*

(3) *În cazul în care a constatat nelegalitatea actului administrativ cu caracter individual, instanța în fața căreia a fost invocată excepția de nelegalitate va soluționa cauza, fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost constatată.*

(4) *Actele administrative cu caracter normativ nu pot forma obiect al excepției de nelegalitate. Controlul judecătoresc al actelor administrative cu caracter normativ se exercită de către instanța de contencios administrativ în cadrul acțiunii în anulare, în condițiile prevăzute de prezenta lege”.*

Excepția de nelegalitate poate fi invocată direct în recurs de către partea interesată sau de către instanța de judecată din oficiu (I.C.C.J., *Completul pentru*

dezlegarea unor chestiuni de drept); prin Decizia nr. 36/2016 a acestui complet s-a statuat că „Dispozițiile art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, permit invocarea excepției de nelegalitate a unui act administrativ cu caracter individual, direct în recurs”.

Din economia dispoziției legale citată anterior rezultă că instanța în fața căreia a fost ridicată excepția de nelegalitate, verifică legalitatea acesteia prin intermediul cauzelor de inadmisibilitate, respectiv prin prisma a trei condiții, ce se cer a fi întrunite *cumulativ*: excepția să vizeze un act administrativ individual, în accepțiunea art. 2 alin. 1 lit. c teza întâi din Legea contenciosului administrativ; actul administrativ individual în discuție să nu fie exceptat de la controlul judecătoresc pe calea contenciosului administrativ, potrivit art. 126 alin. 6 din Constituția României și art. 5 din Legea 554/2004; soluția ce urmează a fi pronunțată asupra litigiului să depindă de actul administrativ cu caracter individual, ceea ce presupune afirmarea și demonstrarea interesului procesual pe care îl prezintă rezolvarea prealabilă a excepției, în raport cu obiectul și circumstanțele cauzei.

În altă ordine de idei, Înalta Curte amintește că actul administrativ individual este o manifestare de voință care creează, modifică ori desființează drepturi și obligații în beneficiul ori sarcina uneia sau mai multor persoane, adresându-se unui anumit destinatar sau unei pluralități de destinatari, determinați sau determinabili prin conținutul actului; aceasta presupune, înainte de toate, condiția ca obiectul excepției de nelegalitate să fie *un act administrativ*, adică actul unilateral, ce emană de la o autoritate publică centrală sau locală, fiind o manifestare de voință expresă, unilaterală și făcută în scopul nașterii, modificării sau stingerii raporturilor juridice, a cărei realizare este garantată prin forța de constrângere a statului sau constată situații juridice reglementate de lege, în condițiile prevăzute de normele juridice în vigoare, în literatura de specialitate corect subliniindu-se că, pentru a fi act juridic, trebuie ca manifestarea de voință pe care o exprimă actul administrativ, să aibă capacitatea de a produce efecte juridice proprii. Prin urmare, nu orice manifestare de voință este un act administrativ, simpla exprimare a unei opinii de către o instituție publică administrativă nu întrunește condițiile pentru a fi un asemenea act.

Mai trebuie menționat și faptul că actul administrativ reprezintă forma juridică principală de activitate a administrației publice, supusă unui regim de putere publică, precum și controlului de legalitate al instanțelor judecătorești, care emană de la autorități administrative sau de la persoane private autorizate de acestea; caracterul expres al manifestării de voință este determinat de regimul de putere publică în care se emit actele administrative, iar de acest regim de putere publică se leagă caracterul obligatoriu al actului administrativ, precum și executarea lui din oficiu. Un astfel de act se bucură de prezumțiile de legalitate, de autenticitate și de veridicitate, din acestea desprinzându-se concluzia că actul se impune subiecților de drept care sunt, în egală măsură, obligate să-l respecte sau să-l execute.

Așa cum s-a precizat anterior, instanța în fața căreia se invocă excepția de nelegalitate, este obligată să examineze primordial îndeplinirea condițiilor de admisibilitate anterior expuse; supunând acestui examen preliminar excepția de nelegalitate invocată de către recurentul Băsescu Traian direct în fața instanței de recurs, Înalta Curte constată că aceasta nu întrunește exigența *admisibilității cel puțin*

din perspectiva condiției de a avea ca obiect un act administrativ cu caracter individual, pentru următoarele argumente:

Potrivit dispozițiilor art. 7 alin. 1 din OUG nr. 24/2008 (în forma în vigoare la data sesizării instanței de prim grad), „În baza verificărilor prevăzute la art. 6 alin. (1), direcția de specialitate întocmește o notă de constatare cu privire la existența sau inexistența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia pentru persoana care a făcut obiectul verificării”, iar art. 8 al aceluiași act normativ, în forma menționată, stabilește cu claritate procedura aplicabilă distinct fiecărei situații în parte, astfel:

„Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității ia în discuție nota de constatare și, după caz: **a)** aprobă nota de constatare și dispune Direcției juridice introducerea unei acțiuni în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia; **b)** infirmă nota de constatare și dispune Direcției juridice eliberarea unei adeverințe din care să rezulte că persoana verificată nu a avut calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia.”

Din conținutul acestor dispoziții legale, Înalta Curte constată, în contradicție cu susținerile recurentului-pârât, faptul că, în situația prevăzută de litera a) a articolului 8, aplicabilă în cauza de față și anume aceea în care se aprobă nota de constatare, Colegiul Consiliului nu emite niciun act care să poarte titulatura de „decizie”, în motivarea excepției de nelegalitate, titularul acesteia referindu-se în mod expres la un astfel de act, ca obiect al excepției, fără a oferi niciun alt criteriu de identificare sau de individualizare a pretinsei decizii și fără a face în vreun fel dovada existenței sale. Obligația instituției CNSAS de a emite o decizie în cazul în care se apreciază că este oportună sesizarea instanței de contencios administrativ nu se poate deduce nici din terminologia folosită de către legiuitor pentru cazul prevăzut de litera a) a articolului 8, câtă vreme, în „Dicționarul explicativ al limbii române”, verbul „a dispune” este sinonim cu „a hotărî, a decide, a ordona”, ceea ce nu implică, nu impune și nici nu presupune în mod obligatoriu emiterea unui act în formă scrisă, fizică, intitulat „decizie”.

În realitate, așa cum rezultă din înscrisul emis de CNSAS cu nr. 356/17.05.2019 și depus la fila nr. 37, vol. I, dosar fond, în urma ședinței Colegiului CNSAS în care a fost analizată nota de constatare nr. S/DI/800/06.05.2019 și s-a decis sesizarea instanței de contencios administrativ cu acțiune în constatarea calității de colaborator al Securității a pârâtului, a fost întocmit un proces-verbal al ședinței, cu nr. 28/9.05.2019 (și nu o decizie), în înțelesul etimologic al sintagmei de „proces-verbal”, acela de „dare de seama a unei ședințe”. Prin urmare, susținerea autorului excepției de nelegalitate în sensul că sesizarea instanței de judecată cu acțiunea în constatarea calității de colaborator ar fi condiționată de emiterea actului final al Colegiului CNSAS, respectiv o decizie prin care se aprobă Nota de constatare și se dispune inițierea procedurii judiciare, act ce trebuie să fie motivat în drept și în fapt, este lipsită de suport real.

În contextul arătat, nici invocarea de către titularul excepției a articolelor 23 și 24 din OUG nr.24/2008, în forma în vigoare la data introducerii acțiunii în constatare, pentru a susține respingerea acțiunii ca inadmisibilă pentru pretinsa nerespectare de

către autoritatea reclamantă a obligației de emitere a unei decizii de sesizare a instanței de contencios administrativ, nu poate fi avută în vedere deoarece aceste dispoziții legale, contrar celor susținute de către recurent, nu stabilesc faptul că, la baza sesizării instanței de judecată, ar sta un act final, motivat în fapt și în drept, emis de către Colegiul CNSAS, în urma discutării și aprobării notei de constatare a Direcției de specialitate, ținând seama de avizul Direcției juridice.

În ceea ce privește procesul-verbal nr. 28/09.05.2019 al Colegiului CNSAS, singurul act emis de către acest organ din cadrul reclamantului, în urma analizei notei de constatare nr. S/DI/800/06.05.2019, nu există, așa cum am arătat, obligația legală de a se emite un alt act cu o anumită tipicitate, forță juridică sau care să definească încheierea unei eventuale proceduri prelabile, așa cum susține, în mod nejustificat, pârâtul.

Prin urmare, procesul-verbal menționat nu este act administrativ în sensul Legii nr.554/2004, întrucât nu este producător de efecte juridice prin el însuși, în baza acestui document fiind promovată prezenta acțiune în constatare. Mai mult decât atât, actul în analiză nu dispune măsuri efective, ci constată votarea aprobării notei de constatare și de sesizare a Curții de Apel București–Secția de contencios administrativ și fiscal, de către Direcția Juridică, cu acțiunea în constatarea calității de colaborator al Securității, în ce privește persoana pârâtului; de altfel, în practica instanței supreme, s-a apreciat, în mai multe decizii de speță, că nici notele de constatare, nici avizul Direcției Juridice și nici procesele-verbale ale ședințelor Colegiului CNSAS nu sunt acte administrative în sensul art. 2 alin. 1 lit. c din Legea nr. 554/2004, aceste documente fiind doar acte interne prelabile, emise de către structuri din cadrul CNSAS în îndeplinirea atribuțiilor legale prevăzute de OUG nr. 24/2008, cu modificările și completările ulterioare (cea mai recentă, decizia ICCJ - Secția de contencios administrative și fiscal nr. 1236/02.03.2022); s-a evidențiat, astfel, că actele CNSAS de natura notelor de constatare și procesele-verbale ca acela supus prezentei analize, „*nu dispun măsuri efective, ci constată o anumită situație de fapt, relevă anumite împrejurări factuale (nota de constatare), respectiv procesul-verbal cuprinde votarea aprobării notei de constatare și de sesizare a Curții de Apel București - Secția de contencios administrativ și fiscal [...].*”

Pentru toate argumentele expuse, Înalta Curte constată faptul că ***excepția de nelegalitate invocată de către recurentul pârât Băsescu Traian*** nu întrunește exigența admisibilității în sensul de a avea ca obiect un act administrativ cu caracter individual, astfel că instanța investită cu soluționarea ei ***o va respinge ca fiind inadmisibilă*** și, față de această soluție, nu va păși la analiza aspectelor de nelegalitate invocate pe fondul excepției.

B.II. Așa cum am arătat anterior în partea descriptivă a prezentei decizii, în ***recursul promovat de către recurentul-pârât Băsescu Traian***, acesta a criticat sentința atacată din perspectiva motivelor de casare prevăzute de ***art. 488 alin. 1 punctul 6 teza I, punctul 7 și punctul 8*** din Codul de procedură civilă (***critici dezvoltate prin memoriul depus în fața instanței de recurs la termenul de judecată din data de 5.11.2021***), susținând pretinsa nelegalitate și netemeinicie a hotărârii ce face obiectul criticilor și solicitând reformarea acestei sentințe.

Într-o ordine firească, Înalta Curte va analiza cu prioritate motivul de casare prevăzut de **art.488 alin. 1 pct. 6 C.proc.civ.** („când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei”), criticile recurentului-pârât, din perspectiva acestei situații de casare, fiind nefondate, pentru argumentele ce urmează:

Se impune a se aminti, înainte de toate că, potrivit art. 425 alin. 1 lit. b Cod de procedură civilă, hotărârea va cuprinde: „*motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților*”. Astfel, în lumina acestor dispoziții legale, din perspectiva exigenței de a motiva, instanța are obligația să arate, în concret, în raport de probele dosarului, situația de fapt pe care o reține în cauză și să demonstreze aplicarea regulii de drept incidente, așa cum s-a evidențiat în doctrină, „*considerentele hotărârii judecătorești trebuind să răspundă comandamentelor logicii, să fie clare, concise, ferme, lipsite de contradicții, bazate pe probe incontestabile, coroborate între ele și menite a impune o concluzie, elemente de natură a fundamenta puterea de convingere și a exclude arbitrariul*” (I. Leș, Noul Cod de procedură civilă, vol. I 2011, p. 548).

În legătură cu acest aspect, după cum rezultă din Avizul nr. 11/2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni, privind calitatea hotărârilor judecătorești, „*motivarea trebuie să răspundă pretențiilor părților, adică diferitelor capete de acuzare și mijloace de apărare, această garanție fiind esențială întrucât permite justițiabilului să se asigure că pretențiile sale au fost examinate, și deci, că judecătorul a ținut cont de ele; în ceea ce privește motivația, aceasta nu trebuie neapărat să fie lungă, trebuind să fie găsit un echilibru just între formularea scurtă și buna înțelegere a hotărârii*”.

Pe de altă parte, această obligație a instanțelor judecătorești de a-și motiva hotărârile nu trebuie înțeleasă ca necesitând un răspuns la fiecare argument invocat în sprijinul unui mijloc de apărare ridicat. În acest sens, jurisprudența CEDO (paragraful 29 din *Cauza Boldea/României* – 15.02.2007 și paragraful 61 din *Cauza Van den Hurk/Olandei* – 19.04.1994) a statuat că întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanță, precum și de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinare și de practicile diferite privind prezentarea și redactarea sentințelor și hotărârilor, în diferite state; mai exact, pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (paragraful 29 din *Cauza Boldea/României* - 15.02.2007 și paragraful 60 din *Cauza Van den Hurk/Olandei* - 19.04.1994), fiind necesară examinarea chestiunilor de fapt și de drept aflate la baza controversii.

Revenind la prevederile art. 425 alin. 1 Cod de procedură civilă și transpunând dispozițiile acestei norme în contextul criticilor formulate de recurentul-pârât Băsescu Traian, Înalta Curte amintește că obligația instanței de fond de a motiva sentința pe care a pronunțat-o privește, în esență, arătarea situației de fapt pe care a reținut-o și a considerentelor de fapt și de drept pentru care a pronunțat soluția criticată în recurs, ***criterii legale pe care sentința recurată le îndeplinește***. În repetate rânduri, în jurisprudența sa, instanța supremă a subliniat faptul că motivarea hotărârii

judecătorești nu reprezintă o chestiune de cantitate și nici nu obligă judecătorul să răspundă tuturor argumentelor de fapt și de drept ale părților, instanța putând să grupeze unele dintre acestea pe baza unui numitor comun și să le răspundă în cadrul unui singur considerent; totodată, este necesară analiza acelor motive și apărări care sunt *esențiale* pentru dezlegarea pricinii, care au aptitudinea de a demonstra analiza efectivă a cauzei, potrivit exigențelor Curții Europene a Drepturilor Omului, așa cum am menționat în anteriorul paragraf.

Prin urmare, verificând conținutul sentinței atacate, instanța de control judiciar reține că aceasta îndeplinește exigențele art. 425 alin.1 lit.b Cod procedură civilă, întrucât judecătorul fondului a expus în mod clar și logic argumentele care au fundamentat soluția adoptată. De asemenea, în cuprinsul hotărârii judecătorești analizate, nu se regăsesc considerente contradictorii, instanța de fond înfățișând, într-o manieră clară și coerentă, argumentele avute în vedere în adoptarea soluției asupra cererii de chemare în judecată, ceea ce face ca afirmațiile recurentului ce susțin motivul de casare prevăzut de art. 488 pct.6 să apară ca fiind nefondate.

Aceasta deoarece, din analiza considerentelor sentinței recurate, rezultă indubitabil că, în prezenta cauză, instanța de fond a indicat ce reprezintă, în opinia sa, indicii temeinice, respectiv argumentele care au stat la baza raționamentului său logico-juridic concretizat în dispozitivul sentinței, astfel că nu se poate susține, cu suficient temei, că hotărârea atacată în prezenta cauză ar fi nemotivată, sau că, prin prisma considerentelor sale, nu ar fi posibilă exercitarea controlului judiciar prin intermediul căii de atac a recursului; hotărârea cuprinde motivele pe care se sprijină, starea de fapt și textele de lege incidente în cauză, reprezentând, așadar, o „*motivare în fapt și în drept*” în înțelesul pe care art. 425 alin. 1 Cod de procedură civilă îl atribuie acestei sintagme, instanța de recurs putând exercita, cu privire la aceste argumente, controlul judiciar.

Astfel, după prezentarea extinsă a situației de fapt, așa cum se reflectă aceasta în probele dosarului la care judecătorul de primă instanță s-a raportat permanent în expunerea aspectelor factuale, acesta a procedat la analiza în detaliu a îndeplinirii în cauză, a condițiilor prevăzute de dispozițiile art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008, tocmai din perspectiva acestei situații de fapt reflectată de probele pe care le-a examinat și prezentat argumentat în conținutul considerentelor; de asemenea, judecătorul de primă instanță a motivat cu claritate și conciziune de ce a înlăturat susținerile și argumentele recurentului expuse atât în cuprinsul întâmpinării, cât și în fața instanței de judecată.

Un exemplu pentru faptul că judecătorul de fond s-a aplecat cu atenție asupra susținerilor pârâtului și i-a analizat apărările, păstrând un elocvent echilibru procesual, este maniera în care a înlăturat susținerile sus-numitului în sensul că „*nu ar fi cunoscut că organele de Contrainformații Militare făceau parte din structura fostei Securități*”; astfel, în conținutul filelor 44 verso și 45 (dosar fond, vol. 3), magistratul de la curtea de apel a combătut cu claritate și explicit această apărare, folosindu-se de argumente logice, întemeiate nu numai pe probe și pe dispoziții legale aferente perioadei de timp la care se referă situația de fapt stabilită în dosar, dar și pe prezumții raționale și justificate, pe care judecătorul le explicitează logic, inclusiv cu trimiteri la afirmațiile pârâtului din propria întâmpinare depusă la dosarul de fond

(cit.: „*chiar din maniera de redactare a întâmpinării rezultă foarte clar că pârâtul B.T. avea cunoștință, în perioada de referință, de structura și activitatea Securității, sens în care menționează...*”.)

De altfel, oprindu-ne la acest exemplu, se impune a se evidenția că, în contra afirmațiilor recurentului, aceasta este maniera în care judecătorul de primă instanță a combătut și înlăturat toate apărările pârâtului și anume pe acelea esențiale și de o anumită importanță reflectată în capacitatea de a contrazice concluziile judecătorului și convingerea sa în legătură cu aspectele esențiale care au condus la admiterea acțiunii.

Ceea ce susține recurentul că ar atrage incidența în cauză a dispozițiilor art. 488 pct. 6 Cod de procedură civilă ar fi pretinsa omisiune a judecătorului de a demonstra în scris motivele care au stat la baza înlăturării unor apărări esențiale formulate de către pârât, fiind vorba despre apărările care se regăsesc în cuprinsul întâmpinării formulate de acesta față de acțiunea CNSAS, prin care ar fi demonstrat nelegalitatea unui asemenea demers judiciar, în condițiile în care verificarea eventualei calități a pârâtului de colaborator al Securității a fost efectuată în trecut de nu mai puțin de cinci ori, toate aceste demersuri finalizându-se cu emiterea unei adeverințe de către același organism, respectiv CNSAS, prin care s-a constatat că Băsescu Traian nu a colaborat în vreun fel cu Securitatea. De asemenea, se susține și că sentința ar fi afectată de viciul nemotivării pentru că, în cuprinsul întâmpinării, recurentul ar fi demonstrat că Nota de constatare nr. S/DI/1/800/06.05.2019, emisă de către CNSAS, a fost emisă în baza unor aparente probe cărora CNSAS le acordă un caracter de noutate, iar magistratul de la curtea de apel nu ar fi argumentat de ce nu a ținut cont de această apărare.

Afirmațiile recurentului în sensul expus în paragraful anterior sunt nefondate și incapabile să conducă la o eventuală reformare a hotărârii judecătorești ce face obiectul recursului, din această perspectivă.

Așa cum s-a subliniat și într-un anterior paragraf, doctrina și jurisprudența au afirmat constant că o motivare clară și cuprinzătoare a unei hotărâri judecătorești nu presupune analizarea tuturor afirmațiilor părților, ci doar a acelor cu caracter esențial, chiar și acestea din urmă putând fi tratate în mod global. Este obligatoriu ca judecătorul să analizeze, în mod real și păstrându-și echilibrul dar și obiectivitatea, susținerile ambelor părți cu interese contrare în proces, dar doar acele susțineri care au legătură cu obiectul cauzei, cu fundamentul pretențiilor deduse judecății și cu soluția ce urmează a se dispune, din perspectiva acestei soluții, urmând a fi filtrate și cenzurate respectivele susțineri, fie în sensul reținerii, fie în cel al înlăturării lor.

În acest context, este lipsită de orice relevanță afirmația recurentului în sensul lipsei considerentelor față de susținerea sa privitoare la faptul că verificarea eventualei sale calități de colaborator al Securității a fost efectuată în trecut de nu mai puțin de cinci ori, primind adeverință de necolaborare, câtă vreme acțiunea în constatare promovată de CNSAS și care face obiectul cauzei ce a investit instanța de fond, susține existența calității de colaborator al Securității a pârâtului, pe baza a două note informative din data de 05.05.1975, care nu au făcut obiectul altei analize a Colegiului CNSAS, în afara celei prin care s-a dispus sesizarea instanței cu acțiunea din prezenta cauză; în acest context, simpla susținere a unei pretinse omisiuni a

judecătorului de a înlătura în mod expres această apărare nu face dovada nici a unei eventuale vătămări ce s-ar fi produs prin această omisiune și nici nu e un aspect a cărui combatere, dacă ar fi fost mai bogat argumentată de către curtea de apel, ar fi condus la pronunțarea unei soluții diferite pe fondul cauzei, datorită unor considerente ce vor fi ulterior expuse, în analiza unui alt motiv de casare, astfel că afirmațiile recurentului în acest sens sunt subiective și lipsite de substanță.

În legătură cu pretinsa nemotivare a sentinței cu privire la Nota de constatare nr.S/DI/1/800/06.05.2019, emisă de către CNSAS, din perspectiva caracterului nelegal al acestui act (caracter pe care recurentul pretinde că l-ar fi dovedit), este fără putere de tăgadă că, prin alegațiile în mare proporție de natură toretică ce susțin această critică, titularul căii de atac își exprimă, în realitate, nemulțumirea față de împrejurarea că judecătorul de fond nu a dat eficiență punctului său de vedere, soluția dispusă prin sentință fiind contrară acestei poziții a pârâtului. Nemulțumirea părții care a pierdut procesul față de opțiunea magistratului de a nu valorifica apărările acestei părți și de a nu și le însuși, raportat la probele administrate și la prevederile legale incidente în cauză, nu conduce prin ea însăși la concluzia neexaminării acestor apărări și a ruperii echilibrului procesual.

De altfel, afirmațiile recurentului care, în opinia sa, ar fi dovedit caracterul nelegal al Notei de constatare nr. S/DI/1/800/06.05.2019 și în legătură cu care sentința nu ar fi motivată, nu au caracter esențial și, sub nicio formă, nu ar fi fost relevante în sensul de a conduce la o soluție diferită; aceasta deoarece, în legătură cu acest aspect, în întâmpinarea depusă în primul grad de jurisdicție, recurentul a afirmat că două note informative, care nu sunt preluate în acțiunea în constatare, ar fi citate în nota de constatare respectivă, unde se arată că ele au stat la baza unei adevărinite anterioare de necolaborare, respectiv a adevărinitei nr. 2584/22.10.2013 de necolaborare cu Securitatea și nu fac obiectul noii proceduri de verificare.

Caracterul irelevant al acestei apărări la care se pretinde că nu s-ar fi răspuns, rezidă tocmai din aceea că acțiunea în constatare cu care a fost investită instanța nu s-a fundamentat pe cele două note informative, care doar au fost citate în respectiva notă de constatare ca documente ce au fundamentat una din adevărinitele de necolaborare anterioare, dar nu au întemeiat și nu au susținut sau probat pretențiile reclamantului în cauza pendinte; ca atare, analizarea lor de către curtea de apel ar fi excedat situației de fapt ce a condus la admiterea acțiunii și nu ar fi avut nicio relevanță.

În considerarea acestor argumente, așadar, criticile recurentului ce fac obiectul motivului de casare întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6 Cod de procedură civilă, sunt nefondate în totalitate.

Așa cum s-a precizat în partea descriptivă a prezentei decizii, în motivarea recursului, recurentul-pârât a invocat și situația de casare prevăzută de dispozițiile **art. 488 alin. 1 pct. 7 Cod procedură civilă** („când s-a încălcat autoritatea de lucru judecat”), astfel că, având în vedere argumentele invocate în susținerea sa, dar și pentru a păstra configurația memoriului de recurs, Înalta Curte va păși la analiza acestui motiv, în continuarea prezentelor considerente.

Trebuie menționat mai întâi faptul că, reglementată de către dispozițiile art. 430-432 Cod procedură civilă ca fiind principalul efect al unei hotărâri judecătorești,

dar și ca excepție absolută, autoritatea de lucru judecat are la bază două reguli esențiale și anume aceea că o cerere nu poate fi judecată definitiv decât o singură dată și aceea că soluția cuprinsă într-o hotărâre judecătorească definitivă, e prezumată a exprima adevărul și nu trebuie să fie contrazisă de o hotărâre ulterioară. Deci, principiul autorității lucrului judecat împiedică nu numai judecarea din nou a unui proces terminat, având același obiect, aceeași cauză și purtat între aceleași părți, ci și contrazicerile dintre două hotărâri judecătorești, în sensul că ***drepturile recunoscute printr-o hotărâre definitivă să nu fie contrazise printr-o altă hotărâre ulterioară, dată într-un alt proces.***

Tocmai pentru aceste rațiuni, legiuitorul, prin reglementarea motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 7 Cod procedură civilă, care interzice judecătorului să reia dezbaterile asupra unei chestiuni litigioase deja tranșate de către o jurisdicție anterioară și asupra căreia o instanță a statuat, a dat prioritate autorității lucrului judecat, chiar și în fața principiului *non reformatio in peius*; ca atare, din perspectiva importanței sale pentru sistemul judiciar, autoritatea de lucru judecat apare ca o regulă de bază a procesului civil, expresie a exigenței că adevărul stabilit printr-o hotărâre judecătorească să reflecte cât mai fidel realitatea, iar modalitățile prin care se ajunge la adevărul prezumat, să fie însoțite de garanțiile care conferă încredere în actul de justiție.

În prezenta cauză, în susținerea acestui motiv de casare, recurentul-pârât a pretins că sentința recurată ar încălca autoritatea de lucru judecat și principiul securității raporturilor juridice întrucât, anterior, intimatul-reclamant ar fi constatat, în îndeplinirea atribuțiilor ce i-au fost conferite cu deplină jurisdicție, că Băsescu Traian nu a fost nici lucrător și nici colaborator al Securității, așa cum rezultă din adeverința nr. 2584/22.10.2013, act invocat chiar de către CNSAS prin Nota de constatare nr. 437/07.05.2019, prin care s-a dispus formularea cererii care face obiectul prezentei cauze; ulterior, susține recurentul, aceeași autoritate a statului ar fi revenit asupra propriei sale decizii și ar fi solicitat instanței să constate opusul a ceea ce chiar CNSAS a stabilit la momentul verificărilor efectuate și vizate de respectiva adeverință.

În opinia titularului căii de atac, modalitatea în care autoritatea reclamantă a acționat, ar determina un dezechilibru al raporturilor juridice a căror securitate ar trebui să o respecte, prin revenirea nejustificată asupra unor aspecte deja tranșate, ceea ce ar însemna încălcarea principiului securității raporturilor juridice și a dreptului la un proces echitabil.

Aceste aserțiuni sunt, în mod vădit, nefondate și incapabile de a atrage în cauză reformarea sentinței din perspectiva dispozițiilor art. 488 pct.7 Cod de procedură civilă, pentru următoarele considerente:

Așa cum s-a menționat în paragrafele anterioare, autoritatea lucrului judecat are la bază regula că o acțiune nu poate fi judecată decât o singură dată și că o constatare făcută prin hotărâre judecătorească definitivă nu trebuie să fie contrazisă de o altă hotărâre, tocmai în scopul de a se realiza o administrare uniformă a justiției, afirmarea acestui principiu urmărind nu doar împiedicarea judecării din nou a unui proces terminat, având același obiect, aceeași cauză și purtat între aceleași părți, ci și contrazicerile dintre două hotărâri judecătorești, în sensul că drepturile recunoscute

printr-o hotărâre definitivă să nu fie contrazise printr-o altă hotărâre ulterioară, dată într-un alt proces; este fără putere de tăgadă, aşadar, că principiul în discuție nu poate fi invocat decât în legătură cu existența unei hotărâri judecătorești anterioare, indiferent dacă aceasta a fost pronunțată în primă jurisdicție ori într-o cale de atac de reformare ori de retractare, important fiind să aibă caracter definitiv; pe de altă parte, principiul securității raporturilor juridice, invocat de către recurent în legătură cu pretinsa încălcare a autorității de lucru judecat a actelor emise anterior de către reclamantă, este un principiu care, fără a se bucura de consacrare constituțională, se referă, mai ales, la neretroactivitatea, accesibilitatea și previzibilitatea legii și la asigurarea interpretării sale unitare, dar fără a neglija stabilitatea situațiilor juridice și a raporturilor consfințite prin hotărâri judecătorești, astfel că afirmă tot necesitatea respectării întocmai *a celor dispuse de o instanță de judecată*, în caz contrar, actul administrat fiind lipsit de finalitate, ideea de dreptate devenind iluzorie.

În consecință, este fără putere de tăgadă că principiul autorității de lucru judecat, cu toate consecințele sale peremptorii, nu poate fi invocat în legătură cu actele emise de către CNSAS întrucât această instituție este lipsită de atribuții jurisdicționale, actele pe care le emite, privind accesul la dosar și deconspirarea Securității, fiind supuse controlului instanțelor de judecată, împrejurări evidențiate în mod constant și în repetate rânduri, în jurisprudența Curții Constituționale. (*Decizia nr. 27/05.02.2013, M.Of. nr. 150 din 21.03.2013, Decizia nr.165/08.02.2011, M.Of. nr. 251 din 11.04.2011, Decizia nr. 760/07.06.2011, M.Of. nr. 668 din 20.09.2011, Decizia nr. 1420/20.10.2011, M.Of. nr. 859 din 06.12.2011, Decizia nr.1522/15.11.2011, M.Of. nr. 38 din 17.01.2012 etc.*)

Astfel, având în vedere cerințele pe care trebuie să le îndeplinească atât o jurisdicție administrativă, cât și un act administrativ-jurisdicțional, instanța constituțională, examinând natura juridică a activității de jurisdicție desfășurată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și de Colegiul Consiliului, a concluzionat că acesta nu se încadrează în niciuna dintre jurisdicțiile prevăzute de Constituția României, ea nu este o jurisdicție administrativă, pentru că nu este facultativă, ci obligatorie, iar contrar prevederilor art. 24 alin. 2 din Constituție, în cursul procedurii, persoanele verificate nu pot fi asistate de un avocat, nu este asigurată independența și imparțialitatea organului care decide, dezbaterile nu sunt publice și nici contradictorii, iar conform art. 2 alin. 1 lit.e din Legea nr. 554/2004, prin jurisdicție administrativă specială se înțelege activitatea îndeplinită de o autoritate administrativă, care are competența legală de a soluționa un conflict privind un act administrativ, după o procedură bazată pe principiile contradictorialității, asigurării dreptului la apărare și al independenței respectivei autorități. De asemenea, activitatea CNSAS nu este nici o jurisdicție judiciară pentru că organele care o exercită, nu sunt instanțe judecătorești, supuse normelor de organizare și funcționare prevăzute în Titlul III, Capitolul VI, privind autoritatea judecătorească, din Constituție (*Decizia CCR nr. 51 din 31 ianuarie 2008, publicată în M. Of. nr. 95 din 6 februarie 2008*).

În considerarea tuturor acestor argumente, aşadar, criticile recurentului ce fac obiectul motivului de casare întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct.7 Cod de procedură civilă, sunt, de asemenea, nefondate în totalitate.

În cadrul aceluiași recurs ce face obiectul prezentei analize, recurentul-pârât Băsescu Traian a invocat și motivul de casare prevăzut de dispozițiile **art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod de procedură civilă**, în susținerea căruia a inserat mai multe critici ce urmează a fi analizate în cele ce urmează:

Prima critică vizează **greșita aplicare de către judecătorul de primă jurisdicție a dispozițiilor art. 32 din OUG nr. 24/2008**, în vigoare la momentul depunerii cererii introductive de instanță, susținând titularul căii de atac că procedura aplicabilă la data inițierii noilor verificări, stabilea o serie de condiții care se impuneau a fi îndeplinite în prealabil pentru ca CNSAS să poate recurge la o nouă verificare a calității de colaborator al Securității cu privire la o anumită persoană vizată, condiții ce nu erau îndeplinite în cazul său, deoarece situația sa ar fi fost verificată în repetate rânduri, fiind emise în acest sens, de către Colegiul CNSAS, Deciziile nr. 40/21.05.2002, nr. 188/ 31.08.2004 și nr. 310/26.09.2006, anterior adoptării OUG nr. 24/2008; prin toate aceste trei decizii, CNSAS ar fi constatat lipsa calității recurentului de lucrător sau colaborator al Securității, iar ulterior intrării în vigoare a OUG nr. 24/2008, situația recurentului ar fi fost din nou verificată de către CNSAS, fiind emisă, în acest sens, Adeverința nr. 2584/22.10.2013, eliberată pe baza Notei de constatare nr. S/DI/I/2543/16.10.2013, prin care a fost, o dată în plus, constatată lipsa calității sale de lucrător sau colaborator al Securității.

În opinia recurentului, exclusiv această verificare, efectuată în decursul anului 2013 de către CNSAS, ar fi îndeplinit în mod cumulativ condițiile prevăzute de art. 32 din OUG nr. 24/2008, fiind făcută după mai mult de cinci ani de la data intrării în vigoare a respectivului act normativ, perioadă suficientă pentru implementarea procesului de preluare în gestiune a tuturor arhivelor de interes pentru activitatea CNSAS; susține sus-numitul că prevederile OUG nr. 24/2008 îngădesc în mod expres posibilitatea CNSAS de a mai recurge la noi verificări ale unei persoane care deja a parcurs procedura instituită de acest act normativ, iar prin revenirea asupra unei soluții deja pronunțată de către CNSAS, ar fi fost distrus echilibrul just care trebuie păstrat între interesele individului și necesitatea de a garanta eficacitatea justiției, aducându-se atingere chiar esenței dreptului la un proces echitabil (*Cauza Bujnița c. Moldovei, pct. 23*).

Ulterior, prin memoriul depus la termenul de judecată din data de 5 noiembrie 2021, în legătură cu aceleași aspecte expuse în precedentele ultime două paragrafe, recurentul Băsescu Traian **a invocat excepția inadmisibilității cererii introductive de instanță**, din perspectiva a două aspecte: în primul rând, susține recurentul că CNSAS nu mai putea aplica procedura de verificare și nu mai putea sesiza instanța de judecată cu o acțiune în constatare, în temeiul art. 32 din OUG 24/2008, în anul 2019, în condițiile în care procedura de reverificare ar fi fost deja aplicată și s-ar fi finalizat prin emiterea Adeverinței nr. 2548/22 octombrie 2013, iar în al doilea rând, din probele administrate, nu ar rezulta că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 32 din OUG 24/2008 pentru a se dispune reverificarea recurentului și sesizarea instanței cu o acțiunea în constatare.

Înalta Curte a apreciat că aceste susțineri, intitulate de către titularul lor ca fiind o „precizare a motivelor de recurs”, nu reprezintă motive noi de recurs invocate în afara termenului de motivare legal, imperativ și peremptoriu sau care ar impune

analiza caracterului lor de ordine publică, fiind, în realitate o reiterare a motivelor inițial invocate, o dezvoltare a acestora prin uzitarea unui mecanism procedural nou, acela al invocării excepției inadmisibilității cererii introductive de instanță și nu a unei excepții de fond sau de procedură, în faza de judecată a recursului ori în legătură cu acesta, și care ar fi impus analiza cu prioritate a respectivelor susțineri, înainte de a se trece la analiza fondului recursului; ca atare, prin încheierea interlocutorie de la termenul de judecată din data de 25 februarie 2022, Înalta Curte a respins excepțiile inadmisibilității și tardivității invocate în legătură cu respectiva dezvoltare și precizare a motivelor de recurs depuse în data de 5 noiembrie 2021, excepții invocate de către intimatul-reclamant Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

Pentru aceleași argumente, instanța de reformare va analiza precizările din memoriul depus de către recurentul Băsescu Traian în legătură cu conținutul și configurația recursului inițial promovat, aspectele repetitive urmând a fi analizate o singură dată.

Înainte de a se trece la analiza excepției ce a făcut obiectul precizării motivelor de recurs, Înalta Curte amintește că inadmisibilitatea este o sancțiune care vizează exercitarea unei modalități de promovare a acțiunii civile prohibită, în mod expres sau implicit, de către o normă legală imperativă ori care presupune nerespectarea unei condiții de validitate a căii procedurale aleasă de parte, implicând contestarea dreptului părții interesate de a sesiza instanța; inadmisibilitățile se împart în inadmisibilități de ordin subiectiv (referitoare, de exemplu, la calitatea procesuală, la faptul că dreptul subiectiv dedus judecății nu este recunoscut și ocrotit de lege etc.) și inadmisibilități de ordin obiectiv (atunci când drepturile și pretențiile reclamantului nu pot fi ocrotite pe calea procesuală aleasă greșit, decăderile, autoritatea de lucru judecat etc.).

Trebuie remarcat faptul că, în motivarea excepției de inadmisibilitate a cererii introductive de instanță, recurentul-pârât Băsescu Traian nu invocă aspecte legate de prohibirea de către o normă imperativă a cererii în forma în care aceasta a fost promovată, nici nerespectarea unei condiții de validitate a acțiunii și nici existența unui impediment de natură obiectivă ori a unei sancțiuni care ar fi afectat dreptul reclamantului de a promova cererea de chemare în judecată; ceea ce invocă recurentul este legalitatea unei operațiuni cu caracter administrativ întreprinsă de către reclamant în scopul obținerii probelor și indiciilor ce au justificat decizia de a se promova acțiunea de stabilire a calității de colaborator a pârâtului.

Astfel, pretinde recurentul că CNSAS nu mai putea aplica procedura de reverificare a sa în temeiul art. 32 din OUG nr. 24/2008, în vigoare la momentul depunerii cererii de chemare în judecată, în condițiile în care procedura de reverificare avută în vedere de textul în cauză, avusese loc în ceea ce-l privește, în anul 2013, și se finalizase cu emiterea adeverinței de necolaborare nr. 2548/12.10.2013, iar reverificarea în baza art. 32 se poate realiza numai dacă, în urma preluării arhivelor, rezultă documente noi; în acest context, susține recurentul că CNSAS nu ar fi făcut dovada certă a momentului în care au fost preluate documentele invocate în susținerea acțiunii în constatare.

Alegațiile recurentului în sensul arătat sunt lipsite de relevanță, speculative, nefiind de natură a conduce la reformarea sentinței din această perspectivă, pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare:

Așa cum rezultă fără dubiu din conținutul cererii de chemare în judecată (dosar fond, vol. I, fila 10), temeiul de drept al acesteia îl constituie dispozițiile art. 3, art. 5 alin. 1, art. 2 lit. b, art. 8 lit. a și art. 11 alin. 1 din OUG nr. 24/2008; așa cum a reținut în mod corect curtea de apel, temeiul verificării și, în consecință, al promovării acțiunii, nu a fost ipoteza avută în vedere de art. 32 de care se prevalează recurentul, respectiv descoperirea unor documente noi în procesul de preluare a gestiunii în temeiul art. 31 din același act normativ, ci verificările au fost demarate în contextul depunerii candidaturii de către recurent pentru o funcție de demnitate publică pentru care se prevede, cu caracter imperativ, inițierea procedurii de verificare, respectiv a candidaturii la alegerile pentru Parlamentul European.

Astfel, potrivit art. 3 din OUG nr. 24/2008, în forma în vigoare la data introducerii acțiunii, „*Pentru a asigura dreptul de acces la informații de interes public, orice cetățean român, cu domiciliul în țară sau în străinătate, precum și presa scrisă și audiovizuală, partidele politice, organizațiile neguvernamentale legal constituite, autoritățile și instituțiile publice au dreptul de a fi informate, la cerere, în legătură cu existența sau inexistența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, a candidaților la alegerile prezidențiale, generale, locale și pentru Parlamentul European*”, iar art. 5 alin. 1 din același act normativ dispune: „*Persoanele care candidează, au fost alese sau au fost numite în una dintre demnitățile ori funcțiile prevăzute la art. 3 lit. b)-h¹), cu excepția celor care la data de 22 decembrie 1989 nu împliniseră vârsta de 16 ani, fac o declarație pe propria răspundere, conform modelului prevăzut în anexa la prezenta ordonanță de urgență, în sensul că au avut sau nu calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia. Verificarea calității de lucrător al Securității ori de colaborator al acesteia se face din oficiu pentru persoanele care au candidat, au fost alese sau numite în demnitățile ori în funcțiile prevăzute la art. 3 lit. b)-h¹), inclusiv pentru cele aflate în exercițiul respectivelor demnități ori funcții la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.*”

În acest context, este fără putere de tăgadă faptul că premisa exercitării acțiunii de către CNSAS nu este o reverificare în baza unei funcții de demnitate publică deținută anterior, ca urmare a descoperii unor documente noi, ci este o verificare întreprinsă cu ocazia depunerii de către cel verificat a unei noi candidaturi, la o altă funcție publică; așadar, dincolo de afirmațiile speculative ale recurentului, textul art. 32 prevede o situație ipotetică esențial diferită de cea avută în vedere de art. 3 din OUG nr. 24/2008, expusă anterior și avută în vedere în procedura anterioară formulării prezentei acțiuni.

Rațiunea procedurii de verificare a persoanelor care își depun candidatura pentru una dintre funcțiile enumerate în cuprinsul articolului 3, este afirmată tocmai în debutul acestui articol și anume aceea de a se asigura liberul acces la informații de interes public în legătură cu existența sau inexistența calității de colaborator al Securității, în persoana celor care candidează la o funcție de demnitate publică, scop în care persoana în cauză este obligată, conform art. 5 alin. 1 din același act normativ,

să facă o declarație pe propria răspundere, declarație a cărei veridicitate, CNSAS este obligată să o verifice, pentru a confirma sau infirma cele declarate, în scopul corectei informări a publicului, presei, autorităților, etc.

Dimpotrivă, ipoteza avută în vedere de articolul 32, de care se prevalează recurentul vizează, așa cum s-a arătat anterior, o altă situație premisă și nu reprezintă temeiul de drept al prezentei acțiuni, presupunând posibilitatea de a se reveni asupra procesului de verificare, în situația survenirii unor elemente de natură a reconfigura situația inițial reținută, în procedura preluării prevăzută de art.31 din același act normativ. Ca atare, dispozițiile art. 32 din OUG nr. 24/2008 nu sunt aplicabile în situația în care o persoană, anterior verificată și pentru care a fost emisă o decizie de neapartenență sau de necolaborare cu Securitatea, candidează pentru o funcție la alegerile prezidențiale, generale, locale sau pentru Parlamentul European.

Nu este lipsit de semnificație nici faptul că pârâtul-recurent nu a adus în fața primei instanței eventuala discuție privitoare la reverificarea sa în temeiul articolului 32 din Ordonanță, din perspectiva invocării excepției inadmisibilității, ci a invocat acest aspect în această formă în mod speculativ și în scop peremptoriu, pentru prima dată în recurs, încercând să determine modificarea temeiului de drept al acțiunii părții adverse, ceea ce nu poate fi primit, acesta fiind atributul exclusiv al titularului cererii, exercitabil până la un anumit moment procesual în fața instanței de fond și, cel mult, al judecătorului de primă jurisdicție, în exercitarea rolului său activ și în scopul stabilirii adevărului.

Împrejurarea că în întâmpinare și în fața Înaltei Curți, intimatul-reclamant CNSAS și-a formulat propriul său punct de vedere asupra interpretării pe care recurentul o atribuie procedurii instituită de art. 32, nu are nicio relevanță și nu atrage, sub nicio formă, concluzia că instituția în cauză ar achiesa la schimbarea temeiului de drept al acțiunii introductive, în sensul dorit de recurent.

Față de toate aceste argumente, motivul de recurs referitor la pretinsa inadmisibilitate a acțiunii apare ca fiind, în mod vădit, nefondat.

Tot în cadrul motivului de casare prevăzut de dispozițiile art. 488 pct. 8 Cod de procedură civilă, recurentul Bănescu Traian a invocat ***încălcarea principiului egalității armelor***, respectiv aprecierea probelor, de către curtea de apel, într-o manieră subiectivă, existența unor privilegii suplimentare, în favoarea CNSAS fiind, în opinia sa evidentă, în raport de împrejurările cauzei, întrucât instanța, cu încălcarea rolului activ și a obligației de a stăruie în aflarea adevărului, ar fi nesocotit soluțiile dispuse anterior de CNSAS cu privire la lipsa calității recurentului de agent sau colaborator al Securității, înlăturând, în mod nejustificat, apărările invocate de acesta sau deturnând apărările sale, prin aprecieri de ordin subiectiv, care ar fi încălcat garanțiile unui proces echitabil.

Se impune a se preciza cu prioritate faptul că, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, principiul egalității armelor semnifică tratarea egală a părților, pe toată durata desfășurării procedurii în fața unui tribunal, fără ca una dintre ele să fie avantajată în raport cu cealaltă parte din proces; acest principiu, ca o condiție esențială a unui proces echitabil, atribuie dreptul fiecărei părți să i se ofere posibilitatea rezonabilă de a-și susține propria cauză în condiții care să nu o plaseze într-o situație de net dezavantaj, în raport cu „adversarul” ei (*Cauza Ankerl contra*

Suediei, Hotărârea din 18 februarie 1997, Cauza Niderost – Huler contra Suediei, Hotărârea 1997-I/24 noiembrie 1997); dreptul la „egalitatea de arme” a fost consacrat pentru prima dată de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 27 iunie 1968, în cauza *Neumeister contra Suediei*, iar prima condamnare, pentru nerespectarea acestui drept, a fost pronunțată prin *Hotărârea din 16 iulie 1971, în Cauza Ringeisen contra Austriei*.

Este fără dubiu că, indiferent de sfera în care se aplică (procesul civil sau procesul penal), acest principiu presupune faptul că tuturor persoanelor le sunt aplicabile aceleași reguli procesuale, aceleași instanțe desfășoară procesul, fără ca anumite persoane să fie privilegiate prin instituirea de instanțe extraordinare, iar părțile în proces beneficiază de aceleași drepturi procesuale în fața instanței de judecată, fără nicio discriminare, egalitatea părților în drepturile procedurale fiind garantată prin lege și se asigură de către instanță prin crearea posibilităților egale, suficiente și adecvate de folosire a tuturor mijloacelor procedurale pentru susținerea poziției asupra circumstanțelor de fapt și de drept, astfel încât niciuna dintre părți să nu fie defavorizată în raport cu cealaltă; ca atare, încălcarea principiului egalității armelor se reflectă, de regulă, în încălcarea unor reguli de procedură ori a unor principii fundamentale ale procesului civil, prin neaplicarea lor sau prin aplicarea acestora într-o manieră inequitabilă, discriminatorie, de exemplu: încuviințarea nejustificată a unei probe doar în favoarea uneia dintre părțile în proces, admiterea fără motiv a unui număr diferit de martori, favorizând pe unul dintre participanții în proces, acordarea cuvântului asupra unei cereri sau excepții doar uneia dintre părți, deși cealaltă era prezentă la termen, admiterea modificării cererii introductive peste termenul legal, în ciuda opoziției părții adverse, limitarea nejustificată a timpului acordat uneia dintre avocații părților pentru consultarea dosarului, refuzul de a se primi concluziile scrise ale uneia dintre părți etc.

Din considerentele și exemplele anterioare rezultă că încălcarea principiului „egalității armelor” presupune și implică *încălcarea unei reguli de procedură sau a unui principiu de bază al procesului civil*, motiv de nelegalitate ce presupune critica sentinței din perspectiva situației de casare prevăzută de dispozițiile art. 488 pct. 5 Cod procedură civilă, motiv de recurs pe care recurentul Băsescu Traian nu l-a invocat.

Pe de altă parte, în susținerea încălcării principiului egalității armelor, susnumitul a invocat, în mod formal, o eventuală neexercitare de către judecător a rolului său activ în aflarea adevărului, fără a motiva în mod convingător și credibil această afirmație și, așa cum s-a arătat, fără a motiva recursul și din perspectiva dispozițiilor art. 488 pct. 5 Cod procedură civilă; dimpotrivă, respectivele alegații se referă exclusiv la maniera pretins subiectivă în care judecătorul ar fi interpretat probele administrate, a stabilit situația de fapt și a înlăturat apărările pârâtului, precum și la pretinsa nemotivare a hotărârii și la încălcarea autorității de lucru judecat, aceste ultime aspecte fiind deja analizate în considerentele prezentei decizii.

Totodată, în legătură cu aceeași susținere a recurentului în sensul că ar fi fost încălcată „egalitatea armelor” prin maniera în care judecătorul curții de apel a dat sau nu eficiență susținerilor sale, raportat la probele administrate, ceea ce ar atrage incidența cazului de casare prevăzut de art. 488 pct. 8 Cod de procedură civilă, Înalta

Curte amintește că, în doctrina și jurisprudența conturate după intrarea în vigoare a noii legislații procesual civile, s-a arătat în mod constant că refuzul aplicării legii, la care se referă textul invocat de către recurent, constă în nesocotirea directă a normei clare și precise, ce nu presupune o interpretare specială, în timp ce interpretarea greșită a legii presupune că textul legal incident speței este susceptibil de interpretări contrarii iar, prin hotărârea atacată, instanța a dat o interpretare neconformă sensului real al textului. Pe de altă parte, aplicarea greșită a legii presupune incongruența normei juridice raportată la situația de fapt reținută de către instanțele de fond, caz în care, situația de fapt a fost greșit calificată, comparativ cu exigențele normei de drept, ceea ce a condus judecătorul fondului la a aplica o altă lege decât aceea incidentă raportului juridic dedus judecății.

În niciuna dintre situațiile avute în vedere de respectivul motiv de recurs, nu se încadrează pretinsa încălcare a unei reguli de procedură ori aplicarea ei discriminatorie, nici nerespectarea prejudiciabilă pentru una dintre părți a unuia dintre principiile ce guvernează procesul civil, iar încălcarea principiului egalității armelor nu se referă la motivarea nesatisfăcătoare pentru una din părți a sentinței ori la pretinsa încălcare a autorității lucrului judecat și, cu atât mai puțin, nu deschide perspectiva invocării lui părții nemulțumite de soluție și de modul în care judecătorul a stabilit situația de fapt pe baza căreia, raportat la textele de lege incidente, și-a format convingerea juridică.

În legătură cu aceeași pretinsă încălcare a principiului egalității armelor dar și a dreptului său la un proces echitabil încă de la momentul la care CNSAS a efectuat analiza documentelor care au stat la baza deciziei de a formula acțiunea în constatarea calității de colaborator al Securității, recurentul a invocat și faptul că, în cadrul acestei etape administrative, ar fi fost privat de dreptul la apărare, întrucât procedura administrativă desfășurată în cadrul CNSAS nu ar respecta dreptul la apărare și nu ar permite, spre exemplu, a fi ascultat, a da explicații sau lămuriri cu privire la aspectele analizate, în cadrul acestei etape, ceea ce ar constitui o vătămare a caracterului efectiv al dreptului la apărare, astfel cum acesta este recunoscut și ocrotit de dreptul Uniunii Europene.

Aceste afirmații sunt, de asemenea, nefondate câtă vreme, aspect deja evidențiat în prezenta decizie și care nu se impune a mai fi dezvoltat, instanța constituțională a stabilit anterior că activitatea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și a Colegiului Consiliului, nu se încadrează în niciuna dintre jurisdicțiile prevăzute de Constituția României și nu este o jurisdicție administrativă, înlăturând astfel toate atribuțiile jurisdicționale ale instituției, atribuții care erau prevăzute de vechea Lege nr. 187/1999, astfel că, tocmai în vederea respectării prevederilor și principiilor constituționale și a eliminării viciilor de neconstituționalitate constatate prin Decizia Curții Constituționale nr. 51/2008, a fost înlăturată procedura audierii persoanelor verificate în fața Colegiului CNSAS, ceea ce face ca recurentul și orice altă persoană aflată în aceeași situație, să nu mai poată opune faptul neaudierii sale în procedura exercitată de CNSAS, ca pe o vătămare a vreunui drept fundamental.

B.III. Cea mai consistentă parte a criticilor ce fac obiectul motivului de recurs întemeiat pe dispozițiile **art. 488 pct. 8** Cod de procedură civilă, din recursul pârâtului Bănescu Traian, se referă *la pretins greșită aplicare și interpretare de către curtea de apel a dispozițiilor art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008*, în forma în vigoare la data promovării prezentei acțiuni, raportat la situația de fapt reținută.

Așa cum s-a menționat în debutul prezentelor considerente, prin acțiunea ce face obiectul dosarului, intimatul-reclamant Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a solicitat să se constate calitatea de colaborator al Securității, a pârâtului Bănescu Traian, în esență, invocându-se împrejurarea că, în baza unei instruiți prealabile, sus-numitul a colaborat cu Securitatea, furnizând informații prin care se denunțau activități potrivnice regimului totalitar comunist, informații existente în notele informative, datate în 05.05.1975, identificate în dosarele nr. R 196766 ((filele 39-40 dosar fond, vol. I, nota informativă având nr. 0020/3990) și nr. R 235255 (filele 44-45 dosar fond, vol. I, nota informativă având nr. 0023/3990), ceea ce ar atrage în cauză incidența dispozițiilor legale citate în anteriorul paragraf.

După administrarea în cauză a probelor considerate a întruni condițiile de admisibilitate, curtea de apel a reținut, din perspectiva situației de fapt, împrejurarea că recurentul Bănescu Traian era, la datele inițierii verificărilor și promovării acțiunii, candidat la funcția de membru în Parlamentul European, calitate în raport de care, conform prevederilor art. 3 coroborat cu art. 5 alin. 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, intimatul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității (CNSAS) a efectuat verificări din oficiu, sub aspectul constatării calității de lucrător sau colaborator al Securității, în privința pârâtului.

A mai reținut curtea de apel că acesta din urmă, începând cu toamna anului 1972, a urmat cursurile Institutului de Marină Civilă Constanța, obiectiv supravegheat pe linie de securitate de Secția Port a Inspectoratului Județean de Securitate Constanța, în același an, fiind contactat de un ofițer de Securitate, respectiv de căpitanul Despinoiu Nicolae; la data de 29.08.1973, Institutul de Marină Constanța a fost unificat cu Școala Militară de Ofițeri Activi de Marină, formându-se, în structura Ministerului Apărării Naționale, Institutul de Marină „Mircea cel Bătrân” (UM 02192 Constanța), obiectiv supravegheat pe linie de Securitate, de ofițerii de contrainformații militare ai Serviciului CI al Comandamentului Marinei Militare (UM 02150 Mangalia), din structura Direcției a IV-a a Securității; urmare a acestei reorganizări a instituției de învățământ superior, statutul foștilor studenți civili devenea statut de student/elev militar, supus obligațiilor generate de depunerea jurământului militar, de legile și regulamentele militare. În acest context, începând cu data de 29.11.1973, dosarul personal al pârâtului Bănescu Traian apare ca fiind înregistrat în evidențele Serviciului CI al Comandamentului Marinei Militare (UM 02150 Mangalia), cu numărul 3990.

Raportat la conținutul celor două note informative cu privire la care se întemeiază pretențiile reclamantului-intimat, judecătorul de primă jurisdicție a reținut că sunt întrunite condițiile pentru constatarea calității de colaborator al Securității în ceea ce îl privește pe pârâtul- recurent Bănescu Traian.

Trebuie precizat faptul că, prin nota informativă nr. 0023/ 3990 redactată și semnată olograf de recurent cu numele conspirativ „Petrov”, primită de locotenent colonel Tudor Gheorghe, ofițer de contrainformații militare la UM 02192 Constanța, recurentul informa Securitatea în legătură cu intenția numitului D.C. de a se stabili în străinătate. Astfel, potrivit acestui document, pârâtul informa cu privire la faptul că persoana în cauză „Nu are prieteni în clasă și, din cauza caracterului său, nici nu este acceptat în anturajul colegilor. Din discuțiile purtate cu verișoara lui, V., de profesie învățătoare, am înțeles că D.C. ar fi dispus, în cazul în care ar reuși să cunoască în străinătate o fată cu avere, să rămână acolo. Cu verișoara lui Dimitriu am avut ocazia să discut aceste probleme deoarece am fost la un moment dat prieteni. /.../”; prin a doua nota informativă, respectiv cea cu nr. 0020/3990, datată 05.05.1975, de asemenea redactată și semnată olograf de recurent cu numele conspirativ „Petrov”, primită de aceeași persoană ca și în cazul primei note, Băsescu Traian informa Securitatea asupra faptului că numitul B.I. „/.../, nu este dispus să se căsătorească decât foarte târziu și cu o fată care să aibă o situație materială bună. în vara anului 1973 și a anului 1974 a avut relații cu femei de cetățenie cehă, dar nu știu dacă în momentul de față mai întreține aceste relații.”.

Așa cum a reținut în mod corect instanța de fond, împrejurare care se deduce și din conținutul apărărilor formulate de către pârât în cursul judecății de primă instanță și se confirmă inclusiv prin susținerile sale din memoriul de recurs, acesta nu a contestat împrejurarea că este autorul celor două informări, recunoscând că a furnizat ofițerului de contrainformații militare de la UM 02192 Constanța, respectiv numitului Tudor Gheorghe, cele două note informative, datate în 05.05.1975.

Apărățile sale din primul grad de jurisdicție și criticile împotriva sentinței prin care i-a fost atribuită calitatea de colaborator al Securității se centrează în jurul încercării recurentului de a dovedi contrariul celor reținute de către instanța de fond, respectiv a împrejurării că, prin informațiile furnizate, nu ar fi denunțat activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist, iar pe de altă parte, că furnizarea informațiilor nu ar fi vizat îngrijirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În concret, alegațiile recurentului privind aceste aspecte vizează modul de apreciere a probelor de către judecătorul fondului, reflectat în situația de fapt pe care a reținut-o și în maniera în care a raportat dispozițiile art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008 la această situație de fapt, atrăgând incidența acestora asupra respectivei situații de fapt, argumentație aflată la limita încadrării acestor critici în motivul de casare prevăzut de art. 488 pct. 8 Cod de procedură civilă, dar pe care Înalta Curte le va analiza ca atare, având în vedere tipicitatea cauzelor de acest fel, ce face imposibilă aprecierea corectei aplicări a normei de drept substanțial de analiza situației de fapt și a probatoriului administrat. Se impune a se sublinia, totuși că, în calea de atac extraordinară a recursului, nu se poate tinde la o cenzurare a aprecierii dată de instanță mijloacelor de probă și la o devoluare a fondului, ci se verifică exclusiv legalitatea hotărârii, respectiv corecta aplicare a legii la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, neputându-se realiza o verificare a temeiniciei și a elementelor de fapt ale cauzei.

Respectivele aserțiuni ale recurentului-pârât au fost dezvoltate laborios în conținutul recursului, urmând ca prezenta analiză să aibă în vedere *o singură dată* criticile inserate repetitiv în paragrafe diferite, iar abordarea acestor critici, în cea mai mare parte a lor concretizate în reiterarea unor aspecte ce au fost supuse analizei primului judecător, vor fi grupate în legătură cu cele două condiții a căror îndeplinire imperativ necesară constatării calității de colaborator, o contestă titularul căii de atac și în raport cu cele două note informative în discuție.

Înainte de a trece la analiza efectivă a criticilor, se impune a se preciza cu prioritate faptul că OUG nr. 24/2008 este actul normativ prin care s-a instituit o condamnare a regimului totalitar comunist, prin deconspirarea lucrătorilor de securitate și a colaboratorilor acesteia, apreciat ca fiind una dintre componentele majore ale perpetuării regimului comunist ca societate totalitară.

Înalta Curte, în acord cu jurisprudența sa consacrată și îmbrățișată de către instanța care a pronunțat sentința recurată, dar și cu perspectiva Curții Constituționale a României asupra actului normativ în cauză, reflectată în conținutul mai multor decizii (spre exemplu, *Decizia CCR nr. 27/2013*, *Decizia CCR nr. 1420/2011*, *Decizia CCR nr. 815/2009*, etc.), reamintește că OUG nr. 24/2008 nu-și propune să antreneze răspunderea penală pentru fapte săvârșite anterior ci, în scopul stabilirii adevărului istoric despre regimul comunist și de deconspirare a persoanelor prin dezvăluirea publică a activității acestora, reglementează procedura prin care se constată că anumite persoane au avut calitatea de lucrător sau colaborator al fostei Securități; potrivit preambulului actului normativ menționat, în perioada de dictatură comunistă, cuprinsă între 6 martie 1945 și 22 decembrie 1989, puterea comunistă a exercitat, în special prin organele securității statului, parte a poliției politice, o permanentă teroare împotriva cetățenilor țării, drepturilor și libertăților lor fundamentale.

Acest fapt îndreptățește accesul oricărei persoane la propriul dosar și deconspirarea Securității, iar actul normativ analizat oferă posibilitatea de a se constata că anumite persoane au avut una din calitățile anterior menționate, pentru ca acela ce a fost urmărit să poată cere identificarea autorilor unor astfel de fapte și, cu această ocazie, să i se constate calitatea de persoană urmărită, pentru a se putea verifica dacă anumiți indivizi, care își asumă candidatura pentru funcții de demnitate publică sau alte funcții publice, au fost sau nu lucrători sau colaboratori; de asemenea, un astfel de demers a fost considerat benefic și pentru activitatea de documentare, de stabilire a adevărului istoric cu privire la acei ani.

În consecință, așa cum a evidențiat curtea de apel în considerentele sentinței analizate, rolul instanței judecătorești investită cu soluționarea unei acțiuni în constatarea calității de lucrător sau, după caz, colaborator al Securității, se limitează strict la competența sa de a verifica, pe baza copiilor certificate de pe documentele aflate în arhiva reclamantului CNSAS și eventual, a altor probe, *întrunirea cumulativă a condițiilor prevăzute de lege pentru existența calității în discuție*.

Art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări prin Legea nr. 293/2008, definește *colaboratorul Securității* ca fiind „*persoana care a furnizat informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii*

Securității, prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist și care au vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului”; din analiza acestor prevederi, efectuată în concordanță cu Decizia Curții Constituționale nr. 672/2012, rezultă, fără echivoc, că unei persoane îi este constatată calitatea de colaborator al Securității dacă îndeplinește, în mod cumulativ, următoarele trei condiții: 1) să furnizeze informații, precum note și rapoarte scrise, către lucrătorii Securității; 2) prin acele informații să se denunțe activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist; 3) furnizarea informațiilor să vizeze îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Interpretarea pe care curtea de apel, în evaluarea situației de fapt, a atribuit-o prevederilor art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008 și care a întemeiat concluzia judecătorului că nu este necesar, pentru ca o persoană să fie încadrată în categoria colaboratorilor Securității, ca activitatea acesteia să fi adus efectiv atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, iar acțiunile de represiune să fi fost efective, fiind suficient ca această activitate să fi fost îndreptată împotriva acestor drepturi și libertăți, să fi fost de natură, aptă să le aducă atingere, să creeze cel puțin o stare de pericol pentru cel denunțat, constând în cerința ca informațiile furnizate să fi fost capabile a expune persoanele vizate unor acțiuni de represiune din partea statului totalitar, a fost afirmată (și nu o singură dată) în jurisprudența instanței supreme (de exemplu, *decizia nr. 1780 din 24 martie 2011, decizia nr. 944 din 25 martie 2016, decizia 452/2022 etc.*); tot în jurisprudența Înaltei Curți a fost consacrată, de mult timp, ideea că este suficient ca ***una din informațiile furnizate să vizeze îngrădirea unor drepturi și libertăți fundamentale***, pentru ca persoana să îndeplinească condițiile articolului 2 lit. b din OUG nr. 24/2008, pentru a fi considerată colaborator al Securității (de exemplu, *decizia nr. 3224 din 26 iunie 2012*).

Așa cum am arătat anterior, criticile recurentului vizând greșita aplicare și interpretare a dispozițiilor de drept substanțial se grefează pe susținerile acestuia că, raportat la situația de fapt, condițiile nu erau îndeplinite pentru a îi fi atribuită calitatea de colaborator, din perspectiva mai multor aspecte evaluate pretins incorect de către judecătorul fondului, astfel:

O primă critică în jurul căreia titularul căii de atac a dezvoltat mai multe argumente este aceea că, prin informațiile furnizate, nu ar fi afectat drepturi și libertăți fundamentale și nu ar fi avut intenția de a crea un astfel de prejudiciu persoanelor vizate de respectivele informații, nu a urmărit producerea unui asemenea rezultat și nu a devoalat atitudini potrivnice regimului totalitar, astfel că respectivele condiții nu ar fi îndeplinite, dispozițiile art. 2 lit. b fiind eronat aplicate; multitudinea de argumente dezvoltate laborios de către recurent în sensul expus vor fi analizate grupat și în legătură cu raționamentul judecătorului de fond ce se contestă prin respectivele argumente.

Din această analiză rezultă fără putere de tăgadă caracterul nefondat al acestei critici, susținerile recurentului fiind speculative, necredibile și în dezacord total cu jurisprudența instanței supreme anterior amintită, dar și cu spiritul și conținutul normei legale pretins a fi fost greșit aplicată.

Astfel, pe tot parcursul dezvoltării motivului de casare prevăzut de art. 488 pct. 8 Cod de procedură civilă, recurentul s-a prevalat de apărarea că, prin informațiile furnizate, nu a urmărit încălcarea unor drepturi și libertăți fundamentale și acest prejudiciu nici nu s-ar fi produs; aspectul astfel invocat nu poate fi disociat de analiza celei de-a treia condiții imperios necesară pentru stabilirea calității de colaborator și anume aceea ca informațiile furnizate să releve atitudini potrivnice regimului comunist, fiind de netăgăduit faptul că, în perioada comunistă, regimul totalitar era definit ca un incontestabil sistem represiv îndreptat împotriva propriilor săi cetățeni pentru a descuraja cea mai simplă formă de acțiune, opinie sau comportament ce ar fi putut fi considerat a fi îndreptat împotriva respectivului sistem.

Regimul impunea limite stricte în viața cetățenilor, limite ce vizau atât planul social, economic, politic, cultural etc., iar aceste limite aveau drept scop menținerea regimului totalitar și a imaginii de societate perfectă pe care acesta dorea să o promoveze în exterior și interior; printre multe alte restricții, interdicții impuse printr-o teribilă presiune psihologică, la nivel colectiv, acest regim încerca să împiedice plecarea cetățenilor români din țară și stabilirea lor în străinătate, nu doar fuga, dar chiar și simpla intenție fiind un capăt de acuzare, iar în cazul în care intenția era descoperită, cetățenii erau supuși unei supravegheri atente din partea organelor de securitate, intenția de a pleca definitiv din țară fiind percepută, la nivel instituțional și ideologic, ca pe un afront la adresa regimului comunist și, în mod cert, ca o atitudine potrivnică acestuia, împrejurare calificată ca atare în practica instanței supreme, în materia acțiunii în constatarea calității de colaborator, astfel că opinia judecătorului de primă instanță în legătură cu acest aspect, este corectă și pe deplin justificată.

Prin urmare, cel puțin pentru orice persoană care a trăit în acele vremuri, este de notorietate faptul că intenția cuiva de a părăsi definitiv țara era o atitudine extrem de gravă care determina, instantaneu și fără excepție, reacția regimului prin Securitate, principalul său instrument represiv, reacție concretizată inclusiv în recrutarea și folosirea colaboratorilor și a informatorilor. Securitatea fiind permanent preocupată de această problemă, cetățenii ale căror intenții de plecare definitivă din țară erau descoperite cu ajutorul informatorilor sau prin alte mijloace, erau denumiți „suspecți de evaziune” în documentele vremii și persecutați de organele represive ale regimului dictatorial, iar încercările de a părăsi definitiv țara le erau împiedicate prin orice fel de mijloace, inclusiv prin suprimarea unor drepturi cum ar fi eliberarea unui pașaport (chiar dacă se solicita pentru o călătorie într-o țară socialistă) sau chiar prin măsuri cu consecințe mai dramatice privind evoluția profesională, îngrădindu-li-se accesul la anumite funcții și profesii; unii treceau de la gând la faptă, asumându-și riscuri imense, de la eșec, anchetă, închisoare, confiscarea bunurilor, până la posibilitatea de a-și pierde viața, împușcați fiind de grăniceri.

Toată această presiune perceptibilă cu ușurință de către toți cetățenii României, indiferent de nivelul de educație, de cultură, indiferent de profesie, de mediul de proveniență ori de posibilitățile reale ori aproape inexistente de a părăsi țara, la nivelul fiecărui individ în parte, instituieră și în legătură cu acest aspect, un regim al terorii reflectat într-o permanentă stare de teamă la nivel individual și colectiv, de natură a suprima și afecta exercitarea unor drepturi fundamentale; vorbim aici nu doar

de dreptul oricărei persoane de a părăsi țara, dreptul la liberă circulație, ci despre drepturi elementare, aferente vieții private reflectate în vocația oricărui om de a-și desfășura viața într-un climat stabil, inclusiv din punct de vedere psihic, în afara unor temeri de a nu fi supus unor acte represive din partea statului și doar pentru o simplă intenție expusă verbal într-un context considerat sigur și prietenos sau, cel puțin, neostil.

Revenind la cauza de față, contrar susținerilor recurentului-pârât, nu se constată nicio deficiență a raționamentului juridic, dar și logic, al judecătorului de primă instanță și niciun alt motiv pentru ca Înalta Curte să considere că acesta din urmă ar fi făcut o aplicare greșită în cauză a art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008, cu modificările și completările ulterioare, respectivul raționament fundamentându-se pe aprecierea corectă a împrejurării că documentul esențial în constatarea calității de colaborator a pârâtului Bănescu Traian, este nota informativă nr. 0023/3990, datată 05.05.1975, redactată și semnată olograf de recurent cu numele conspirativ „Petrov”, primită de lt. col. Tudor Gheorghe, ofițer de contrainformații militare la UM 02192 Constanța, prin care sus-numitul informa Securitatea în legătură cu intenția numitului D.C., coleg de facultate, de a rămâne în străinătate; așa cum am arătat într-un alt paragraf, în respectiva notă informativă se menționează că numitul D.C. „/.../ Nu are prieteni în clasă și, din cauza caracterului său, nici nu este acceptat în anturajul colegilor. Din discuțiile purtate cu verișoara lui, V., de profesie învățătoare, am înțeles că *D.C. ar fi dispus, în cazul în care ar reuși să cunoască în străinătate o fată cu avere, să rămână acolo*. Cu verișoara lui D. am avut ocazia să discut aceste probleme deoarece am fost la un moment dat prieteni. /.../” (dosarul nr. R 235255).

Argumentele recurentului prin care acesta încearcă să răstoarne acest raționament sunt lipsite de substanță, caracterizate de un grad redus de credibilitate, neconvingătoare și, în mod esențial, incapabile să facă dovada contrară convingerii asumată de către magistratul curții de apel, pe baza acestui raționament; prin urmare, sentința recurată nu este reformabilă din această perspectivă.

Aceasta și deoarece, în contextul expus anterior, nu s-ar putea susține în mod credibil că informația vizând intenția unei persoane de a pleca definitiv din țară ar putea fi considerată o apreciere „de ordin pozitiv”, așa cum susține recurentul; mai mult decât atât, afirmația acestuia din urmă în sensul că relatările sale cuprindeau aprecieri personale nu este în favoarea sa, nu conduce la concluzia bunelor sale intenții în oferirea respectivelor informații, ci dimpotrivă, demonstrează faptul că, în momentul întocmirii respectivei note informative, Bănescu Traian a atribuit informației un caracter subiectiv, în defavoarea subiectului informației, împrejurare ce excede simplei intenții de a prezenta un fapt, în mod obiectiv, implicarea sa în interpretarea faptelor („am înțeles că...”) excluzând perspectiva unei simple relatări făcută cu o minimă bună-credință.

Neconvingătoare în sensul excluderii intenției sale de a colabora cu fosta Securitate este și afirmația recurentului, în sensul că respectivele informații ar fi putut fi cunoscute de către organele represive și pe alte căi, câtă vreme, în mod frecvent, elevii Institutului de Marină ar fi fost întrebați asupra unor aspecte legate de viața lor privată; este greu de imaginat că, în contextul social și istoric expus mai devreme, ar fi existat o minimă probabilitate ca un elev al unei școli militare (sau orice alt cetățean

al României), întrebare fiind de către reprezentantul unei autorități sau instituții, într-un cadru oficial sau neoficial, asupra unor aspecte din viața personală, să fi devoalat intenția sa de a părăsi definitiv țara, fiind notorie în acele vremuri, așa cum s-a menționat, împrejurarea că o astfel de afirmație ar fi atras asupra sa consecințe dintre cele mai grave.

Pe de altă parte, superfluă este și apărarea în sensul că informația ar fi putut fi aflată și de la alți colegi, câtă vreme constatarea statutului de colaborator nu este condiționată legal de împrejurarea ca persoana care a colaborat cu fosta Securitate să fi fost singura în măsură să ofere respectiva informație prejudiciabilă pentru drepturile celui vizat.

În legătură cu aceleași informații furnizate Securității, invocă recurentul și faptul că instanța de fond nu ar fi avut în vedere că numitul D.C., în ciuda recomandării negative a ofițerului de contrainformații, ar fi fost avizat pozitiv cu privire la desemnarea sa ca ofițer pe navele românești ce urmau să plece în străinătate, ceea ce ar însemna că nu ar fi fost afectat de niciuna dintre faptele pretins a fi fost săvârșite de către pârât; din această perspectivă, recurentul acuză maniera pretins subiectivă în care judecătorul ar fi interpretat probele, ceea ce l-ar fi condus la a-și forma o convingere greșită asupra contextului factual.

Nefondată este și această susținere, câtă vreme, așa cum s-a menționat în preambulul analizei acestui motiv de recurs, în acord cu jurisprudența instanței supreme, pentru a fi incidente dispozițiile art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008, este suficient ca activitatea persoanei în contradictoriu cu care se formulează acțiunea să fi fost îndreptată împotriva unor libertăți și drepturi fundamentale, să fie capabilă a expune persoana respectivă unor activități de represiune, condiție îndeplinită prin însăși furnizarea informației despre intenția numitului D.C. de a se stabili definitiv în afara României.

Pe de altă parte, argumentația recurentului în sensul că informațiile sale nu ar fi produs consecințe negative asupra persoanei vizate pentru că aceasta ar fi fost avizată ulterior pentru a fi desemnată ca ofițer pe navele românești ce urmau să plece în străinătate, este departe de a fi convingătoare în raport cu argumentația solidă a judecătorului de fond cu privire la acest aspect, argumentație rezultată dintr-un raționament juridic corect, caracterizat de acuratețe și întemeiat pe analiza elocventă a dovezilor; prin urmare, contrar susținerilor recurentului, faptul că magistratul a dedus împrejurarea că respectiva avizare pozitivă ar fi intervenit la aproximativ un an de la terminarea facultății ca posibil efect al supravegherii și verificării informative ce i-ar fi atras avizarea negativă pe perioada aceluși an, nu poate fi sub nicio formă interpretată ca o manieră subiectivă, tendențioasă ori de rea-credință în aprecierea probelor.

Convingerea judecătorului, bazată pe buna sa credință, se fundamentează „pe analiza logică, științifică și riguroasă a faptelor relevate, cu respectarea principiilor legale referitoare la loialitatea administrării probelor și a aprecierii lor ca un tot unitar” (Decizia nr. 728/2015 a Curții Constituționale a României, publicată în M.Of., Partea I, nr. 111 din 12.02.2016); o astfel de convingere trebuie să urmărească aflarea adevărului, prin utilizarea tuturor mijloacelor legale, respectiv a probelor,

inclusiv a prezumțiilor, dacă acestea au puterea și capacitatea de a naște probabilitatea faptului pretins.

Este fără dubiu faptul că magistratul cauzei a avut suficiente argumente logice și rezultate din ansamblul probator pentru a deduce împrejurarea că e posibil ca avizarea pozitivă a numitului D.C. după o perioadă de un an, să fie rezultatul supravegherii sale, ca efect al informațiilor furnizate de pârât, prin nota informativă din 05.05.1975 (dosarul nr. R 235255), câtă vreme ofițerul de contrainformații căruia i-au fost date informațiile, prin nota din 19.08.1975 (fila 42 dosar fond, vol. I), a propus avizarea negativă a unei eventuale desemnări a numitului D.C. ca ofițer pe navele românești ce vor pleca în străinătate, menționând, edificator, că „*Se deține material informativ furnizat de colaboratorul <Petrov>, din care rezultă că elevul D.C. ar fi dispus ca, în cazul în care ar reuși să cunoască în străinătate o fată cu avere, să rămână acolo. Având în vedere aspectele raportate mai sus, propun a se aviza negativ*” (dosarul nr. R 235255).”; ca atare, este absolut justificat raționamentul judecătorului în sensul că persoana vizată s-a aflat un timp sub efectul unui aviz negativ, ca rezultat al informațiilor pârâtului, ceea ce îndreptățește pe deplin raționamentul judecătorului și aruncă în derizoriu contrargumentația recurentului care încearcă să devalorizeze acest raționament, în sensul că, după un timp, subiectul informațiilor sale, ar fi primit, totuși, un aviz pozitiv de ieșire din țară.

În sfârșit, în legătură cu nota informativă (R235255) ce-l viza pe numitul D.C. și intenția sa de a pleca din țară, apărarea recurentului în primul grad de jurisdicție și reiterată în fața Înaltei Curți, vizează împrejurarea (pretins a nu fi fost avută în vedere de primul judecător), că respectiva informație se circumscrie obligațiilor ce reveneau în sarcina oricărui student din cadrul acelei structuri militare, părăsirea țării neputând-se face decât la bordul unei nave aflate sub pavilion românesc, acțiune ce ar reprezenta infracțiune, potrivit art. 111 din Decretul nr. 443/1972.

Și această apărare, prin care recurentul încearcă să dilueze consecințele furnizării de informații către Securitate prin justificări necredibile și acuzații nesuținute privind modul pretins tendențios și părtinitor în care curtea de apel ar fi înlăturat această apărare, este nefondată și incapabilă de a deschide perspectiva unei soluții de reformare; aceasta deoarece nici această susținere a pârâtului nu justifică ingerința sa în viața personală a persoanei urmărite și nu convinge Înalta Curte că pârâtul ar fi recurs la astfel de activități în baza unei obligații ce îi revenea ca student al unei structuri militare, obligație a cărei nerespectare ar fi atras repercursiuni asupra sa, ulterior.

Înalta Curte, în acord cu opinia judecătorului de primă instanță, apreciază că, din conținutul notei informative și din maniera subiectivă în care pârâtul a furnizat informația intenției rămânerii în afara țării a numitului D.C., furnizarea informației este departe de a fi justificată de o minimă temere a recurentului în sensul că era posibil ca persoana în cauză să rămână în străinătate părăsind nava, prin săvârșirea unei fapte care să întrunească conținutul constitutiv al unei infracțiuni, împrejurare care să îi creeze pârâtului Băsescu Traian reprezentarea că avea obligația de a devoala o faptă ce putea pune în pericol siguranța transportului maritim civil, în caz contrar fiind pasibil de consecințe corelative pentru insubordonare, mergând până la excluderea din Institutul de Marină.

Dimpotrivă, o asemenea apărare superfluă și speculativă este de departe o afirmație *pro causa*, prin care recurentul încearcă să justifice în prezent o decizie de colaborare cu Securitatea luată în urmă cu zeci de ani, sugerând o pretinsă stare de temere pe care ar fi resimțit-o atunci, stare pe care nu o confirmă niciun element de natură obiectivă pe care sus-numitul să-l fi putut proba și care să fie relevant în legătură cu pretinsa stare de teamă; „învelișul” subiectiv în care a fost furnizată informația, referindu-se exclusiv la viața privată a numitului D.C., la „caracterul său”, la „lipsa preocupării pentru pregătirea profesională” și chiar la „relația cu prietena sa” situează, fără niciun dubiu, inclusiv informația privind intenția respectivului de a părăsi țara, în registrul unei adevărate ingerințe în viața privată a acestuia din urmă din categoria temelor clasice de poliție politică, așa cum a observat corect judecătorul fondului, neexistând niciun indiciu concret și niciun argument logic, pentru ca această ingerință să fie justificată echilibrat de o minimă stare de constrângere psihică în care s-ar fi aflat recurentul.

Pe de altă parte, nu este lipsit de semnificație nici faptul că art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008 prevede expres și limitativ, în cuprinsul tezelor a II-a și a III-a, situațiile de exonerare în care nu poate fi reținută calitatea de colaborator al Securității a unei persoane ce s-ar fi putut afla într-o situație de constrângere, indiferent de conținutul informațiilor furnizate, prevederi cu caracter de excepție și de strictă interpretare și aplicare, de care recurentul nu se poate prevala; aceste situații se referă la persoanele care nu împliniseră 16 ani la momentul furnizării informațiilor, precum și la persoanele care au furnizat informații în cadrul unei anchete motivată politic, indiferent dacă sunt informații date în stare de libertate, de reținere sau de arest, respectiv informații privind cauza pentru care a fost cercetată, judecată și condamnată.

Se impune a se sublinia faptul că o parte din argumentele critice combătute în anterioarele paragrafe vizează, în cadrul aceluiași motiv de recurs, modul în care curtea de apel a făcut aplicarea art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008 și cu privire la a doua notă informativă furnizată de către Băsescu Traian Securității, astfel că ele nu vor fi reluate în legătură cu acest aspect, urmând a fi analizate doar susținerile ce privesc exclusiv informațiile furnizate prin această notă informativă.

Este vorba despre nota cu nr. 0020/3990, datată 05.05.1975, de asemenea redactată și semnată olograf de către recurent cu numele conspirativ „Petrov”, primită de aceeași persoană ca și în cazul primei note, prin care pârâtul informa Securitatea asupra faptului că numitul B.I. „/.../, nu este dispus să se căsătorească decât foarte târziu și cu o fată care să aibă o situație materială bună. În vara anului 1973 și a anului 1974 a avut relații cu femei de cetățenie cehă, dar nu știu dacă în momentul de față mai întreține aceste relații.”; pe baza acestor informații furnizate de către pârât, ofițerul de legătură din cadrul Securității a dispus: „Nota se introduce la documentarea sa. Se va urmări a se preciza cauza neînțelegerii cu familia. Se va lua legătura cu ofițerul C.I. din Iași pentru a preciza cum este cunoscut tatăl. Se va discuta cu elevul asupra relației cu cetățeni străini-este [indescifrabil].”

Este imperios necesar a se preciza mai întâi faptul că și în situația relațiilor neoficiale cu cetățenii străini, ca și în cazul intenției de plecare definitivă din țară a cetățenilor români, este de notorietate în prezent, dar era la fel de cunoscut și

Înrădăcinat în conștiința colectivă din perioada comunistă, faptul că o astfel de împrejurare expunea persoana în cauză cel puțin unor măsuri de supraveghere operativă din partea Securității, statul totalitar încercând să limiteze relațiile neoficiale dintre cetățenii români și cei străini întrucât, prin astfel de contacte, cetățenii români își puteau însuși ideile care circulau în lumea liberă și care nu erau foarte bine cunoscute în țară sau exista pericolul de a devoala în afara țării informații despre condițiile de trai din România, despre încălcarea permanentă a drepturilor și libertăților fundamentale, despre cenzura și teroarea instituite împotriva propriilor săi cetățeni de către un stat în care propaganda oficială se străduia din răspuțeri să păstreze, în afara țării, imaginea unei societăți perfecte; interesul sistemului represiv față de astfel de relații ale cetățenilor români cu cetățenii străini era manifestat și din motivul că ar fi putut ascunde intenția celor dintâi de a pleca definitiv din România. Prin urmare, și în această situație, indiferent de țara de proveniență a persoanei cu care cetățeanul roman stabilea relații sau doar intra în contact, organele Securității, informate despre aceasta, de cele mai multe ori prin rețeaua de informatori și colaboratori, instituiau asupra persoanei în cauză măsuri de supraveghere fizică și urmărire a sa și a familiei, a corespondenței, a convorbirilor telefonice, a cercului de prieteni, vecini ori la locul de muncă.

Și cu privire la această notă informativă, curtea de apel a reținut faptul că atrage incidența în cauză a dispozițiilor art. 2 lit. b, atât din perspectiva condiției că pârâțul devoala atitudinii potrivnice regimului comunist, cât și din aceea că furnizarea respectivelor informații a condus la îngrădirea, afectarea unor drepturi și libertăți fundamentale.

În fața Înaltei Curți, recurentul-pârât a expus aceleași apărări ca și în fața instanței de fond, reiterate ca și critici la adresa raționamentului și argumentației primului judecător, relevând în realitate nemulțumirea sus-numitului față de faptul că punctul său de vedere nu a fost însușit, ceea ce nu poate fi perceput ca o reală critică de nelegalitate și, în niciun caz, nu poate deschide perspectiva reformării.

Dimpotrivă, așa cum s-a menționat în analiza motivului de casare prevăzut de art.488 pct.6 Cod procedură civilă și în legătură cu acest aspect, curtea de apel a înlăturat, printr-o motivare minuțioasă, apărările pârâtului, a motivat convingător opinia pe care a adoptat-o și care a justificat sentința, iar împrejurarea că judecătorul fondului a apreciat că, deși din punct de vedere obiectiv, istoric, susținerile pârâtului sunt reale, dar că, totuși, acestea nu pot conduce la însușirea de către magistrat a punctului de vedere subiectiv al pârâtului, a percepției sale subiective asupra datelor din realitatea obiectivă, nu echivalează sub nicio formă cu o contradictorialitate în motivare și, cu atât mai puțin, cu o „atitudine părtinitoare” a instanței, așa cum susține recurentul.

Este bine știut că realitatea obiectivă și actele concrete care o probează pot fi percepute și folosite diferit de către indivizi, în funcție de experiența de viață, trăiri, nivel de cultură, educație, interes, etc.; judecătorul fondului nu a făcut altceva decât să confirme faptul că susținerile pârâtului referitoare la ocuparea Cehoslovaciei, în anul 1968, de către trupele Pactului de la Varșovia și la relațiile apropiate dintre statul român și cel cehoslovac, sunt reale, ele reprezintă date istorice, notorii și propagate de-a lungul timpului. Cu toate acestea, primul judecător a apreciat, pe baza unui

raționament judicios și corect, că modul în care pârâtul folosește aceste date în favoarea sa, nu poate fi împărtășit, argumentând în acest sens, împrejurare ce nu poate fi asociată, din niciun punct de vedere, cu o eventuală lipsă de imparțialitate a instanței și nici cu „ignorarea realității istorice”, așa cum pretinde titularul căii de atac.

Așa cum am menționat, aceeași poziție întemeiată pe aceleași argumente a fost adoptată de către Băsescu Traian și în fața Înaltei Curți cu privire la aspectul în discuție; astfel, acesta a susținut că informațiile din nota nr. 0020/3990, privind relațiile numitului B.I. cu femei de cetățenie cehă, nu ar fi fost de natură să releve o atitudine potrivnică regimului totalitar și să creeze o stare de pericol pentru persoana vizată, date fiind relațiile de bună prietenie dintre România și Cehoslovacia, din perioada analizată, faptul că cetățenii proveniți din Cehoslovacia nu ar fi reprezentat un pericol pentru statul român totalitar, câtă vreme ambele țări se aflau sub același regim comunist, aplicând aceleași tratamente și restricții/ interdicții.

În acord cu opinia judecătorului de primă instanță, Înalta Curte apreciază ca aceste afirmații sunt lipsite de suport real, iar împrejurarea că România avea relații de prietenie cu Cehoslovacia la nivelul acelor ani, este speculat în mod neîntemeiat de către recurent în favoarea sa și, indubitabil, într-o manieră necredibilă și subiectivă.

Este fără putere de tăgadă că regimul comunist nu făcea o deosebire semnificativă între legăturile neoficiale ale cetățenilor români cu cetățeni din fostul bloc comunist, pe de o parte, și legăturile dintre români și cetățenii statelor occidentale, pe de altă parte, din punct de vedere al poziției statului de a limita astfel de relații și de a supraveghea atent astfel de contacte; alegațiile recurentului sunt contrazise de însăși împrejurarea că, așa cum s-a precizat, în urma informațiilor pe care le-a furnizat, ofițerul de legătură din cadrul Securității a dispus, printre altele, ca măsură: „*Se va discuta cu elevul asupra relației cu cetățeni străini-este [indescifrabil].*”. Or, dacă afirmațiile recurentului ar corespunde realității obiective din acele vremuri, o astfel de informație despre relația unui elev cu cetățeni cehi ar fi fost derizorie și neurmată de verificări suplimentare ori măsuri de genul discuțiilor cu persoana în cauză, expresia folosită de ofițer fiind aceea de „*cetățeni străini*”, ceea ce induce o dată în plus ideea că, din punct de vedere al atenției organelor de represiune asupra unor astfel de relații, nu se făcea o diferență între cetățenii cehi și cei de alte naționalități, după cum, din această perspectivă și pentru aceleași argumente, nu se poate accepta opinia recurentului în sensul că elevilor Institutului de Marină le-ar fi fost permise astfel de relații sau că ele nu ar fi fost privite cu aceeași ostilitate.

Prin urmare, în afara propriilor considerații subiective, recurentul nu a făcut în niciun fel dovada faptului că întărirea relațiilor dintre statul comunist român și cel cehoslovac, cu consecința creșterii numărului de tineri cehi care veneau în România, ar avea semnificația schimbării poziției potrivnice a regimului totalitar față de legăturile cetățenilor români cu străinii, în general, sau cu cetățenii cehi, în special și nici nu a dovedit în vreun fel contrariul celor reținute în acest sens de către judecătorul fondului; dimpotrivă, paralela făcută de acesta din urmă cu situația relațiilor statului comunist cu Statele Unite ale Americii denotă o construcție logică deosebit de

elocventă, dar și corectă. Mergând pe același raționament bazat pe tehnica silogismului, s-ar ajunge la concluzia absurdă ca nici legăturile cu cetățenii oricărui alt stat occidental să nu mai poată fi considerate, în anii 70, atitudini potrivnice regimului comunist, având în vedere faptul că, în primii ani ai regimului Ceaușescu, inițiativele și gesturile de politică externă au creat imaginea că România este o membră indisciplinată și incomodă a blocului sovietic, astfel că statul comunist a stabilit relații diplomatice cu fosta Republică Federală Germania, dar și cu Spania, în 1968, România era vizitată de președintele de Gaulle, în 1973 Ceaușescu vizita Italia, (ocazie cu care este primit de papa Paul al VI-lea), RFG și SUA, iar România nu era deloc evitată în acești ani de liderii occidentali; în ansamblu, politica externă din anii 1967-1969 și atitudinea principalului ei protagonist, Nicolae Ceaușescu au permis României intensificarea cooperării cu lumea occidentală iar țara era vizitată de numeroși turiști din Vest, nu doar de cetățenii cehi.

Așa cum bine a observat magistratul curții de apel, exista, în acele vremuri, o diferență majoră între măsurile de politică externă și cele de politică internă, între întâlnirile oficiale și cele neoficiale; recurentul, menținând în mod deliberat această confuzie, inclusiv în fața Înaltei Curți, încearcă să acrediteze falsa idee că bunele relații ale statului comunist cu un alt stat (fie el din Est și fie Cehoslovacia, la a cărei invazie, România nu a participat în anul 1968), s-ar fi materializat, în planul politicii interne, într-o mai mare toleranță și chiar o acceptare a relațiilor cetățenilor români cu cetățenii acestui stat (de altfel, din articole ale unor publicații cu caracter istoric, ce au dezbătut aceste aspecte de-a lungul timpului, reiese faptul că statul comunist român a înființat o structură contrainformativă specializată pe relațiile cu statele care făceau parte din Pactul de la Varșovia, inclusiv Cehoslovacia).

În realitate, așadar, indiferent de țara de proveniență a cetățenilor străini, statul comunist urmărea în permanență limitarea unor astfel de legături ale cetățenilor români, astfel că informațiile primite de Securitate asupra unui astfel de aspect, expuneau persoana în cauză unor consecințe materializate cel puțin în măsuri de supraveghere și urmărire.

O altă critică ce vizează pretinsa neîndeplinire a celei de-a doua condiții pentru constatarea calității de colaborator al securității, raportat la ambele note informative în discuție, este aceea prin care recurentul-pârât, prevalându-se de faptul că această condiție, așa cum este reglementată de art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008, ar avea un vădit conținut neclar și imprecis și ar crea confuzii cu privire la conduita ce trebuie adoptată, astfel încât consecințele ce ar putea decurge din săvârșirea unei anumite fapte să poată fi prevăzute, contestă întrunirea în cauză a respectivei condiții, din perspectiva noțiunii de „drepturi și libertăți fundamentale”, susținând faptul că nu a prevăzut urmările faptelor sale și nu a urmărit producerea unui asemenea rezultat.

Se impune a se sublinia faptul că mijlocul procedural prin care persoana îndreptățită poate invoca caracterul neclar ori imprecis al unei norme juridice nu este, sub nicio formă, acela al recursului îndreptat împotriva unei hotărâri judecătorești care are ca scop reformarea acesteia pentru motivele de nelegalitate prevăzute de textul art. 488 Cod de procedură civilă, text de lege ce pune la îndemână, așa cum s-a precizat anterior, instrumentul juridic al casării hotărârii, ca efect al aplicării și interpretării eronate pe care judecătorul o atribuie unei norme de drept substanțial cu

conținut clar și precis; de altfel, norma prevăzută de art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008, a făcut obiectul controlului de constituționalitate de nenumărate ori, inclusiv din perspectiva noțiunii de „*îngrădire a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului*”, conturând o jurisprudență consistentă a instanței constituționale (reflectată, de exemplu, în *Decizia nr. 27/2013*, *Decizia nr. 543/2016*, *Decizia nr.165/2011*, *Decizia nr. 760/2011 etc.*).

Contrar susținerilor recurenului, din ansamblul argumentelor expuse anterior rezultă fără dubiu corectitudinea raționamentului judecătorului de primă instanță în sensul că furnizarea unor informații de asemenea natură de către pârât a fost făcută conștient, acesta având reprezentarea clară a faptului că relatările făcute în scris nu rămâneau fără urmări, astfel că, nesocotind interesele celor denunțați, acesta a vizat îngrădirea dreptului la viață privată în privința acestora, atât timp cât a acceptat că persoanele denunțate puteau să facă obiectul unor investigații suplimentare ale Securității, ca rezultat al denunțurilor sale, ceea ce presupune și atrage încălcarea dreptului la viață privată (prevăzut de art.17 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice) și a dreptului la liberă circulație (prevăzut de art.12 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice).

Potrivit documentelor existente în arhiva CNSAS, dar și multiplelor mărturii ce au ieșit la iveală după evenimentele din decembrie 1989, în „limbajul” Securității urmărirea dușmanilor regimului (reali sau presupuși) se numea „activitate informativ-operativă” și consta în trei tipuri de acțiuni, cu rol progresiv, mergând de la verificarea informațiilor de primă sesizare, până la urmărirea cea mai complexă, securitatea dezvoltând un sistem complex de supraveghere și represiune, iar aceste aspect erau notorii, creând un climat al terorii, caracterizat de teama permanentă a fiecărui cetățean de a nu deveni subiect al unor astfel de acțiuni. Prin urmare, a pretinde că, într-un asemenea climat arhicunoscut, recurentul nu putea prevedea, într-o manieră rezonabilă, consecințele asupra persoanelor vizate, a faptei de a furniza astfel de informații ca cele anterior analizate, este neverosimil.

Din aceeași perspectivă, critică recurentul și argumentația primei instanțe în legătură cu necunoașterea de către sus-numitul a apartenenței la Securitate a Serviciilor de contrainformații militare, plecând de la premisa că un elev al Institutului de Marină trebuia să cunoască legislația publicată într-un Buletin Oficial, cu argumentul că, în cadrul Institutului de Marină, se predau cursuri de legislație, în opinia recurentului, o astfel de motivare dovedind superficialitatea cu care prima instanță ar fi analizat acest fapt, deoarece cursurile de legislație urmate de către elevii Institutului nu aveau ca obiect structura fostei securități ori cadrul legal de reglementare al acesteia și, cu atât mai puțin, nu vizau apartenența unui serviciu sau altul la un organism central, cum era Securitatea.

Această susținere este nefondată, iar nemulțumirea recurentului față de raționamentul judecătorului, în lipsa unui contraargument viabil, nu este suficientă pentru a deschide perspectiva reformării sentinței; se observă faptul că argumentația recurentului este speculativă și expune în mod voit eliptic considerentele instanței de fond asupra acestui aspect, lăsând să se înțeleagă faptul că, în deducția rezonabilă a judecătorului că pârâtul Băsescu Traian a cunoscut faptul că organele de contrainformații militare făceau parte din structura Securității, ar fi fost avută în

vedere exclusiv împrejurarea că acesta a urmat cursuri de legislație în Institutul de Marină, fapt cât se poate de neadevărat.

Din considerentele expuse pe larg în conținutul sentinței, cu privire la acest aspect, rezultă pe deplin faptul că argumentul respectiv a fost alăturat considerentelor doar cu caracter subsidiar, împrejurarea că judecătorul nu a cunoscut numărul Buletinului Oficial în care a fost publicat actul normativ ce prevedea faptul că Serviciile de contrainformații făceau parte din structura Securității, fiind nu numai irelevant, dar și superflu. În același fel apare ca fiind și afirmația recurentului în sensul că funcția tatălui său nu presupunea obligația de a își învăța fiul să deosebească Armata de Securitate și nici predarea unor ore de legislație în familie, astfel de argumente, aflate la limita absurdului, neregăsindu-se sub nicio formă în considerentele ce au sprijinit raționamentul magistratului curții de apel, fiind fără dubiu că singura referire tangențială la funcția deținută de tatăl recurentului, din conținutul sentinței, a vizat exclusiv evidențierea împrejurării că Bănescu Traian provenea dintr-o familie cu un anumit nivel de cultură și informație, astfel încât particularitățile aparatului represiv al acelor vremuri nu îi puteau fi străine.

Cu privire la respectivul aspect, curtea de apel a înlăturat, pe baza unui raționament corect, apărarea pârâtului ce-și invocă ignoranța, având în vedere argumente logice și probatoriile administrate, dar și pe calea unor prezumții pe care inclusiv magistratul le are la îndemână, așa cum am apreciat într-un paragraf anterior.

Astfel, fără a afecta echilibrul și echitatea în aprecierea argumentelor, apare ca fiind mult mai credibilă aprecierea instanței în sensul că pârâtul Bănescu Traian avea toate datele pentru a realiza că ofițerul de contrainformații căruia i-a furnizat note informative acționa, de fapt, în structura Securității, decât susținerea recurentului în sensul că nu ar fi putut deduce sau cunoaște acest lucru.

În primul rând, întrebările respectivului ofițer, ce se pot deduce corelativ din răspunsurile date de Bănescu Traian în conținutul celor două note, se circumscriu unor subiecte, așa cum s-a menționat, arhicunoscute în perioada respectivă ca fiind din „zona de interes” a Securității, fiind teme de poliție politică (anturajul persoanei, caracterul, comportamentul, relațiile amoroase, planurile de viață, etc.); în acele vremuri, o persoană cu un nivel de educație și instruire mult inferior în comparație cu pârâtul, ar fi avut toate datele pentru a realiza care este scopul unor astfel de întrebări și din „practica” cărei structuri a statului făceau parte. Semnificativ este faptul că, așa cum a observat în mod corect judecătorul fondului, pârâtul era cât se poate de familiarizat cu ideea că astfel de teme sunt în zona de interes a Securității, câtă vreme a recunoscut faptul că a fost contactat de un ofițer de securitate încă din anul 1972, purtând cu acesta o discuție timp de mai multe ore.

Împrejurarea că recurentul avea reprezentarea faptului că a oferit acele note unui ofițer de Securitate este dedusă, în mod verosimil de către prima instanță, și din alte împrejurări precum: mediul din care provenea sus-numitul, nivelul său de educație, faptul că tatăl său a fost colonel de armată, dar și numeroasele referiri ale pârâtului la competențele Securității în ceea ce privește funcționarea Institutului de Marină (de exemplu eliberarea avizelor de navigație), la structura și activitatea Securității în legătură cu această școală militară și chiar cu apartenența la acest serviciu de Securitate represiv a persoanelor care îi interogau periodic pe elevii

Institutului, inclusiv pe pârât. Aceste referiri se regăsesc în conținutul întâmpinării, precum și în susținerile lui Traian Băsescu din fața instanței de judecată, în ședință publică.

Pe de altă parte, este indubitabil faptul că o apreciere asupra unor aspecte de natură psihologică, legate de modul de gândire, de conștientizare a unor împrejurări la un moment dat de către o persoană este greu de dovedit, iar deducția logică din împrejurări obiective sau subiective reale și dovedite, apare ca fiind singura modalitate la îndemână, iar raționamentul judecătorului este corect și conduce la o concluzie verosimilă și cu privire la acest aspect. În schimb, recurentul nu a reușit nici în fața Înaltei Curți să răstoarne acest raționament sau să dovedească în vreun fel contrariul concluziei judecătorului ori lipsa de imparțialitate a acestuia, de natură să îi fi afectat raționamentul.

În sfârșit, nefondată este și susținerea recurentului în sensul lipsei calității sale, ca persoană fizică, de subiect de drept internațional și imposibilității încălcării unor pacte internaționale în cadrul dreptului internațional, pretinzând sus-numitul că subiecte de drept pot fi numai acele entități care participă atât la elaborarea normelor dreptului internațional cât și la desfășurarea raporturilor juridice guvernate de aceste norme, dobândind astfel nemijlocit drepturi și asumându-și obligații în cadrul ordinii juridice internaționale.

Înalta Curte reamintește faptul că persoanele fizice și persoanele juridice pot avea calitatea de subiect al raporturilor juridice de drept internațional public în măsura în care, prin tratate sau norme juridice imperative (*jus cogens*) se reglementează drepturi sau obligații, în ceea ce privește aceste persoane; Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice a fost ratificat prin *Decretul nr.212/1974*, astfel încât face parte din dreptul intern, sens în care orice persoană a dobândit obligația de a respecta dreptul la viață privată și dreptul la liberă circulație al altei persoane, drepturi recunoscute, așa cum s-a arătat, prin art.12 din respectivul Pact Internațional.

În considerarea tuturor acestor argumente, așadar, și criticile recurentului ce fac obiectul motivului de casare întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct.8 Cod de procedură civilă, vizând greșita interpretare și aplicare în cauză a dispozițiilor art. 2 lit. b din OUG nr. 24/2008 sunt nefondate în totalitate.

2.2. Temeiul legal al soluției adoptate în recurs

În raport de toate argumentele expuse, întrucât niciunul dintre recursuri nu atrage incidența în cauză a motivelor de casare invocate, Înalta Curte, în temeiul dispozițiilor art. 496 alin. 1, raportat la dispozițiile art. 488 pct. 2, 6, 7, 8 Cod procedură civilă, urmează a le respinge ca nefondate, menținând, ca fiind legală și temeinică, soluția curții de apel; de asemenea, în baza art. 248 Cod de procedură civilă, raportat la art. 2 lit. c și art. 4 din Legea nr. 554/2004, va fi respinsă, ca fiind inadmisibilă, excepția de nelegalitate invocată de recurentul-pârât Băsescu Traian.

Pe de altă parte, în temeiul art. 457, raportat la art. 67 alin. 4 coroborat cu art. 248 Cod de procedură civilă, Înalta Curte va admite excepția inadmisibilității invocată din oficiu și va respinge, ca fiind inadmisibil, recursul declarat de recurentul Ene Nicanor George, prin mandatar Ene Dragoș Marian, împotriva sentinței civile nr. 471 din 20 septembrie 2019.

Ca efect al respingerii recursurilor împotriva sentinței, în temeiul art. 67 Cod de procedură civilă, va fi admisă cererea de intervenție accesorie formulată de intervenientul Ciuvică Mugur-Cristian, în interesul intimatului-reclamant Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII**

DECIDE:

Admite excepția inadmisibilității invocată din oficiu.

Respinge, ca fiind inadmisibil, recursul declarat de recurentul Ene Nicanor George, prin mandatar Ene Dragoș Marian, împotriva sentinței civile nr. 471 din 20 septembrie 2019, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Respinge, ca fiind nefondat, recursul declarat de recurentul Ene Nicanor George, prin mandatar Ene Dragoș Marian împotriva încheierii de amânare a pronunțării, din data de 5 septembrie 2019, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Respinge, ca fiind inadmisibilă excepția de nelegalitate invocată de recurentul-pârât Băsescu Traian.

Respinge, ca fiind nefondat, recursul, astfel cum a fost precizat la data de 5 noiembrie 2021, declarat de recurentul-pârât Băsescu Traian împotriva sentinței nr. 471 din 20 septembrie 2019, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Admite cererea de intervenție accesorie formulată de intervenientul Ciuvică Mugur-Cristian, în interesul intimatului-reclamant Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

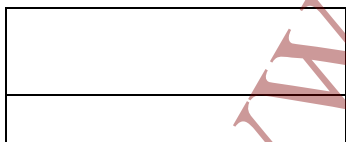
Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 23 martie 2022.

JUDECĂTOR,
A.R.Tudose

JUDECĂTOR,
I.Barbă

JUDECĂTOR,
A.R.Ghiculescu

MAGISTRAT ASISTENT,
F.Cheșculescu